

1

ΑΛΙ

Η καινούρια κοπέλα δεν τα πήγαινε και τόσο καλά. Ήταν κουλουριασμένη σε μία από τις φτηνιάρικες, άβολες πλαστικές καρέκλες όταν μπήκα στην αίθουσα προσωπικού, κοιτώντας το κενό. Η στολή της ήταν τσαλακωμένη, ενώ ο ατημέλητος κότσος της γλιστρούσε στο πλάι του κεφαλιού της, με ξανθές τούφες να πετάνε αποδώ κι αποκεί σαν να είχε τραβήξει τα μαλλιά της. Κάτω από τα φθορίζοντα φώτα το δέρμα της έμοιαζε κέρινο και χλωμό.

Οι άλλες δύο νοσοκόμες την κρατούσαν σε απόσταση ρίχνοντάς της νευρικές ματιές, λες και ανησυχούσαν πως είτε θα έκανε εμετό είτε θα λιποθυμούσε. Ή, ακόμα χειρότερα, πως θα παραιτούνταν, όπως είχαν κάνει τόσες άλλες.

Πάνω απ' το πτώμα μου.

Τη χρειάζομαστε. Δεν μπορούσα να συνεχίσω να κάνω δεκαπεντάωρες βάρδιες τη μία μετά την άλλη – θα πάθαινα υπερκόπωση στο τέλος.

Πήρα βαθιά ανάσα και κατευθύνθηκα προς το μέρος της χαμηλώνοντας πλάι της, ούτως ώστε, αν έκανε πράγματι εμετό, να μπορούσα να αποφύγω τη ζώνη εκτόξευσης. Δε φάνηκε να με προσέχει. Δεν ήταν καλό αυτό.

«Γεια σου. Μπρίνλεϊ, σωστά;» ρώτησα κρατώντας τη φωνή μου χαμηλή και ήρεμη. Ήταν ο ίδιος τόνος που χρησιμοποιούσα όταν μιλούσα σε άρρωστα παιδάκια.

Βλεφάρισε και γύρισε προς το μέρος μου, τα μπλε μάτια της γυάλινα και θαμπά, σαν να μη με έβλεπε στην πραγματικότητα. Ήταν στα όρια του σοκ. Το ήξερα, γιατί το έβλεπα σχεδόν σε κάθε βάρδια στα μάτια τουλάχιστον ενός από τους ασθενείς μου.

Να πάρει, σίγουρα θα παραιτούνταν.

Γύρισα ελαφρώς στο πλάι κρατώντας το βλέμμα μου πάνω της. «Κουβέρτα;»

Ο ήχος από πόδια εν κινήσει μου έδειξε πως κάποιος ακολουθούσε το αίτημά μου, οπότε κοίταξα ξανά μπροστά και έδωσα στη νέα νοσοκόμα όλη την προσοχή μου. Μια άλλη συνάδελφος μου είχε πει όλα τα κουτσομπολιά γι' αυτή. Σύμφωνα με τους συναδέλφους, η Μπρίνλεϊ ήταν νοσοκόμα εδώ και τρία χρόνια και πρόσφατα είχε μεταφερθεί από τα Επείγοντα μιας μικρότερης κομητείας. Ήταν η πρώτη φορά που δούλευε σε κέντρο τραυμάτων.

Κάποιοι άνθρωποι τα πήγαιναν μια χαρά στα κανονικά Επείγοντα, αλλά λύγιζαν όταν έρχονταν εδώ. Ήμαστε μέσα στην πόλη, σε μία μητρόπολη γνωστή για τα αστρονομικά ποσοστά εγκληματικότητας. Ούτε μία βάρδια δεν περνούσε που να μη βλέπουμε τα χειρότερα δυνατά: μαχαιρώματα, βιασμούς, πληγές από σφαίρες, θύματα κακοποίησης, επιζήσαντες τρομερών αυτοκινητικών ατυχημάτων κι ό,τι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς.

Απόψε, ήταν ιδιαίτερα δύσκολα, ακόμα και για μένα, που είχα δει τόσα απαίσια πράγματα, που πολύ λίγα με αναστάτωναν πλέον. Ήταν οδυνηρό για κάποιον καινούριο στο κέντρο τραυμάτων, όπως η Μπρίνλεϊ, και καταράστηκα την τύχη της που αυτή ήταν η πρώτη της βάρδια χωρίς επιτήρηση.

Μια κουβέρτα εμφανίστηκε στην περιφερική μου όραση. Την πήρα δίχως να κοιτάξω καν ποιος μου την είχε προσφέρει και

την τύλιξα γύρω από τους ώμους της Μπρίνλεϊ. Κινούνταν σαν ρομπότ, με τα χέρια της να κάνουν σπασμωδικές κινήσεις καθώς κρατούσε σφιχτά τις άκρες της κουβέρτας και την τραβούσε όσο πιο πολύ μπορούσε γύρω από το σώμα της.

«Το στέρνο του...» είπε, τόσο χαμηλόφωνα, που μετά βίας άκουσα τα λόγια της. «Ολόκληρο το στέρνο του απλώς... έλειπε.»

Α, ώστε της έτυχε ο πυροβολισμός από καρραμπίνα σε κοντινή εμβέλεια. Ήταν εκπληκτικό που ο άντρας ζούσε ακόμη όταν έφτασε, αλλά και τρομερά λυπηρό, γιατί δεν υπήρχε σχεδόν τίποτα που μπορούσαμε να κάνουμε σε τέτοιες περιπτώσεις. Υπερβολικά μεγάλο τμήμα της καρδιάς, των πνευμόνων κι άλλων ζωτικών οργάνων είχε συνθλιβεί – θα ήταν αδύνατο να επιβιώσει κάποιος ύστερα από κάτι τέτοιο. Άκουσα πως πέθανε λίγο αφότου τον έφεραν. Αν τον είχε αναλάβει η Μπρίνλεϊ, σίγουρα θα είχε γίνει μούσκεμα από το αίμα του. Γι' αυτό λοιπόν φορούσε διαφορετικά ρούχα απ' ό,τι πριν και τα μαλλιά της έμοιαζαν ακόμη νωπά από το ντους που λογικά είχε χρειαστεί να κάνει για να τα ξεπλύνει.

«Δεν μπορούσες να κάνεις τίποτα παραπάνω» της είπα.

Ρούφηξε τη μύτη της, και τα μάτια της επιτέλους φάνηκαν να εστιάζουν πάνω μου. «Το ξέρω, αλλά... *θεούλη μου*. Δε νομίζω πως θα καταφέρω ποτέ να βγάλω αυτή την εικόνα απ' το μυαλό μου.»

Μην ανησυχείς, αύριο θα δεις κάτι εξίσου τραυματικό, που θα πάρει τη θέση της σκέφτηκε ένα σκοτεινό κομμάτι του εαυτού μου, αλλά ποτέ δε θα έλεγα κάτι τέτοιο φωναχτά.

«Σου έχει πει κανείς για τους ψυχολόγους;» τη ρώτησα.

Έγνεψε καταφατικά. «Στον τρίτο όροφο, σωστά;»

«Κι αν έχεις νυχτερινή βάρδια και χρειάζεσαι κάποιον να μιλήσεις, υπάρχει εικοσιτετράωρη γραμμή.»

Το νοσοκομείο μας μπορεί να μας ανέθετε υπερβολικό φόρτο εργασίας, αλλά έκανε εξαιρετική δουλειά στο να δίνει προτεραιότητα στην ψυχική υγεία των υπαλλήλων. Σε καθημερινή βάση,

βλέπαμε ποσοτικά τα ίδια τραύματα με εκείνα που μπορεί να αντιμετωπίζουν οι στρατιώτες στην πρώτη γραμμή, γι' αυτό και τα ποσοστά της υπερκόπωσης και του μετατραυματικού στρες ήταν αστρονομικά.

Μιλούσα συχνά με έναν από τους εφημερεύοντες ψυχολόγους. Ήταν ένα από τα λίγα πράγματα που με κρατούσαν σχετικά υγιή πνευματικά ενώ το σύστημα υγείας κατέρρευε γύρω μας και τόσο πολλοί παρατούσαν το χώρο αυτό, σε σημείο που είχε αρχίσει να υποστελεχώνεται επικίνδυνα.

«Δεν έχω τον αριθμό της γραμμής» είπε η Μπρίνλεϊ ενώ ένα δάκρυ κυλούσε στο μάγουλό της.

Αυτό ήταν καλό. Κάτι μπορούσα να κάνω με τα δάκρυα. Τα δάκρυα σήμαιναν πως ήδη επεξεργαζόταν τα γεγονότα και πως ο φόβος τού να βρεθεί σε κατάσταση σοκ σιγά σιγά περνούσε.

«Σε ποιο ντουλάπι έβαλες τα πράγματά σου;» ρώτησα. «Θα πάρω το τηλέφωνό σου και θα προσθέσω τον αριθμό.»

Ύστερα από είκοσι λεπτά, στεκόταν και πάλι όρθια, με τα χέρια της τυλιγμένα γύρω από μία αχνιστή κούπα με χαμομήλι. Είχα προσθέσει τη γραμμή βοήθειας στη λίστα επαφών του κινητού της κι εκείνη είχε σταματήσει να τρέμει καθώς το χρώμα επέστρεφε στα μάγουλά της. Μονάχα άλλη μία νοσοκόμα βρισκόταν στην αίθουσα μαζί μας πια, έχοντας αντικαταστήσει τις άλλες δύο, που δεν ήταν καθόλου βοηθητικές. Εκείνη η νοσοκόμα ήταν η Τάνια, μία περιποιημένη μελαμψή γυναίκα γύρω στα σαράντα πέντε, που δούλευε σε κέντρα τραυμάτων σχεδόν όσα χρόνια η Μπρίνλεϊ κι εγώ ήμαστε ζωντανές. Η Τάνια ήταν η αγαπημένη μου συνάδελφος. Μπορούσε να διαχειριστεί την υπερβολική πίεση, χειριζόταν εξαιρετικά τους ασθενείς και ήξερε περισσότερο για την αντιμετώπιση των επειγόντων περιστατικών απ' όσα η πλειονότητα των γιατρών με τους οποίους είχα δουλέψει.

Τώρα, στεκόταν μαζί με την Μπρίνλεϊ κοντά στο παράθυρο, μιλώντας σιγανά, με το ένα της χέρι να κρατά σφιχτά τον ώμο

της νεαρής γυναίκας. Άκουγα αποσπασματικά τι της έλεγε καθώς μάζενα τα πράγματα της Μπρίνλεϊ και τα δικά μου. Ήμουν σίγουρη πως η Τάνια θα ήξερε τα σωστά λόγια που έπρεπε να χρησιμοποιήσει για να καταφέρει να απομακρύνει την Μπρίνλεϊ από το χείλος του γκρεμού.

«Τα πήγες τόσο καλά» την άκουσα να λέει. «Και δε σου χαϊδεύω απλώς τ' αυτιά για να σε κάνω να νιώσεις καλύτερα. Έχω δει άλλες νοσοκόμες με περισσότερη εμπειρία να “παγώνουν” κάτι τέτοιες νύχτες, αλλά εσύ τα είχες τετρακόσια και έκανες αυτό που έπρεπε να κάνεις.» Γύρισε προς το μέρος μου. «Βοήθησέ με, Άλι.»

Έριξα την τσάντα της Μπρίνλεϊ στον ώμο μου και τις πλησίασα. «Δεν υπερβάλλει» είπα. «Τα πήγες περίφημα, απ' ό,τι είδα. Και είναι εντελώς φυσιολογικό να καταρρέεις λιγάκι μετά. Η αδρεναλίνη αυξήθηκε υπερβολικά και η κορτιζόλη σου μάλλον τα 'παιξε. Δεν είναι ντροπή να “παγώνεις” πού και πού απ' το άγχος. Κι εγώ το κάνω ακόμη, σε πολύ χειρότερες νύχτες.»

Η Μπρίνλεϊ χλώμιασε. «Νόμιζα ότι η σημερινή νύχτα ήταν από τις χειρότερες.»

Ουπς. Ώρα να το πάρω πίσω.

«Ήταν» είπα. «Εννούσα πως δεν είδα τα χειρότερα αυτή τη φορά. Νομίζω πως εσύ και η Μάλορι τα είδατε.»

Έβγαλε μια τρεμάμενη ανάσα. «Α... Εντάξει.»

Η Τάνια γύρισε ξανά προς το μέρος της. «Λοιπόν, η Άλι θα σε πάει σπίτι. Τελείωσε και η δική της βάρδια.»

Η Μπρίνλεϊ μας κοίταξε. «Μα έχω έρθει με το αυτοκίνητο.»

Η Τάνια έγνεψε. «Ναι, αλλά δεν είναι καλή ιδέα να οδηγήσεις τώρα.»

Η Μπρίνλεϊ φάνηκε να καταλαβαίνει πόσο συνετό ήταν αυτό. «Ναι, μάλλον έχεις δίκιο.»

«Μην ανησυχείς» είπα. «Έλεγξα το πρόγραμμά σου. Έχουμε βάρδια την ίδια ώρα αύριο, οπότε θα σε φέρω πάλι. Πάρκαρες στο γκαράζ των εργαζομένων;»

Έγνεψε.

«Το αυτοκίνητό σου θα είναι μια χαρά εκεί. Θέλεις να πάρεις κάτι από μέσα;»

Κατσούφιασε. «Δε νομίζω;...»

Η Τάνια πήρε το τσάι από τα χέρια της. «Τότε, φύγετε αποδύο όσο προλαβαίνετε.»

Σχημάτισα ένα σιωπηλό «ευχαριστώ» με τα χείλη μου.

Έγνεψε.

Δεν ήταν ασυνήθιστο να φορτώνεσαι μερικές ακόμα ώρες δουλειάς, αν παρέμενες πολύ παραπάνω αφότου τελείωνε η βάρδιά σου, γιατί πάντα κάποιος χρειαζόταν έξτρα βοήθεια ή περισσότερα άτομα έπρεπε να βοηθήσουν για να σταθεροποιηθεί κάποιος ασθενής. Η Μπρίνλεϊ δε βρισκόταν σε θέση για κάτι τέτοιο κι εγώ είχα ήδη μείνει τέσσερις ώρες παραπάνω απ' όσο έπρεπε. Ήταν ώρα να φύγουμε.

Οδήγησα την Μπρίνλεϊ προς την έξοδο και βγήκαμε από την πίσω πόρτα, για να αποφύγουμε να συναντήσουμε κανέναν άλλον. Ήταν σιωπηλή καθώς περπατούσαμε, αλλά έμοιαζε πολύ καλύτερα απ' όταν την είχα πρωτοδεί, οπότε το πήρα ως καλό σημάδι.

«Μένεις με κάποιον;» τη ρώτησα.

«Με το αγόρι μου» είπε.

«Είναι σπίτι τώρα;» Δε μου άρεσε και πολύ η ιδέα τού να τη αφήσω σπίτι μόνη της.

Έγνεψε. «Είναι, ναι. Του έστειλα μήνυμα στο τέλος της βάρδιάς μου προτού καθίσω και... τι να σου λέω τώρα; Τα είδες.»

«Βοηθάει να μιλάς γι' αυτό» της είπα. «Δεν ξέρω αν το αγόρι σου είναι σιχασιάρης, αλλά το να του πεις τι πέρασες σήμερα μπορεί να σε βοηθήσει να μην το σκέφτεσαι τόσο.»

«Δεν είμαι σίγουρη» είπε, η φωνή της γεμάτη αναποφασιστικότητα.

«Δε χρειάζεται να του πεις λεπτομέρειες. Τα βασικά μόνο. Πρόσθεσα και τον αριθμό μου στις επαφές σου μαζί με τη γραμμή του ψυχολόγου, οπότε μπορείς να πάρεις κι εμένα.»

Μου χάρισε ένα βλέμμα ανακούφισης. «Σ' ευχαριστώ. Δε νομίζω να καταλάβει, ξέρεις.»

Έγνεψα. Ήξερα. Σε αντίθεση με την Μπρίνλεϊ, εγώ δεν είχα σχέση -όχι ακριβώς, τουλάχιστον-, αλλά ακόμα κι όταν είχα συντρόφους, δεν τους μιλούσα για τη δουλειά. Ποτέ δεν είχα σοβαρή σχέση -παραϊμουν αφοσιωμένη στην καριέρα μου για τέτοια-, και το να μιλάς για μια άσχημη μέρα ή για το πόσο θλιβερό ήταν όταν έχανες έναν ασθενή έμοιαζε με κάτι που θα το μοιραζόσουν με το άλλο σου μισό. Κυρίως έβγαζα τα εσωψυχά μου σε ψυχολόγους ή σε άλλες νοσοκόμες και, βλέποντας την έκφραση στο πρόσωπό της, καταλάβαινα πως και η Μπρίνλεϊ θα έκανε το ίδιο. Οι απλοί πολίτες, όπως αποκαλούσαμε όσους δεν εργάζονταν ως νοσηλευτές ή στα Επείγοντα, συχνά δεν καταλάβαιναν.

Κουβεντιάσαμε κι άλλο στο δρόμο της επιστροφής για λιγότερο περίπλοκα θέματα, όπως την πιο πρόσφατη τηλεοπτική σειρά που έβλεπαν όλοι, για να αποσπάσουμε την προσοχή μας από τη νύχτα που μόλις είχαμε περάσει. Μέχρι να αφήσω την Μπρίνλεϊ στο σπίτι της, ο ήλιος είχε αρχίσει να ανατέλλει πάνω από την πόλη, λάμποντας στους μακρινούς ουρανοξύστες και βάφοντας τα σύννεφα με μια μελαγχολική συμφωνία χρωμάτων που κυμαινόταν από το βαθύ μοβ της φρέσκιας μελανιάς μέχρι το έντονο κόκκινο του πρόσφατα χυμένου αίματος.

Θεέ μου, πόσο μακάβρια είμαι πρωινιάτικα σκέφτηκα αποστρέφοντας το βλέμμα μου από τον ουρανό.

Είχα περάσει τόσο πολύ χρόνο προσπαθώντας να βοηθήσω την Μπρίνλεϊ και να αποσπάσω την προσοχή της, που δεν πρόλαβα να επεξεργαστώ τη δική μου άθλια νύχτα. Είχα αναλάβει έναν τύπο που είχε μαχαιρωθεί τρεις φορές, μια γυναίκα με σπασμένο καρπό, ματωμένη μύτη κι έναν σύζυγο γεμάτο τύψεις που δεν την άφηγε να μιλήσει μόνη της, κι ένα δίχρονο με τόσο βαριά μορφή αναπνευστικού ιού RSV, που έπρεπε να μεταφερθεί με ιατρική πτήση σε Νοσοκομείο Παίδων.

Το χειρότερο ήταν ο άστεγος με το κρυσπάγημα. Όχι επειδή ήταν άσχημη περίπτωση -το κρυσπάγημά του ήταν σχετικά ήπιο, οπότε θα καταφέραμε να σώσουμε όλα του τα δάχτυλα-, αλλά επειδή κανείς άλλος στη βάρδιά μου δεν ήθελε να μπει στο δωμάτιό του εξαιτίας τού πόσο άσχημα μύριζε και επειδή παραπονιούνταν τόσο δυνατά στο διάδρομο ακριβώς απέξω, που μάλλον τους άκουσε. Στενοχωρήθηκα και ταυτόχρονα εκνευρίστηκα, οπότε τους έδιωξα όλους και τον περιποιήθηκα μόνη μου.

Αυτά ήταν τα περιστατικά που μου έμεναν πλέον – όχι τα πολύ αιματηρά αλλά τα θλιβερά. Είχα εμμονή με αυτά. Πού ήταν η οικογένεια αυτού του άντρα; Τον έψαχναν; Και η γυναίκα που την κακοποιούσε ο άντρας της; Θα προλάβαινε να φύγει προτού την έβλαπτε ξανά;

Η διαδρομή με το αυτοκίνητο μέχρι το σπίτι μου πέρασε σαν θολούρα καθώς οι σκέψεις αυτές γέμισαν το μυαλό μου και, προτού το καταλάβω, έμπαινα στο γκαράζ μου. Ο δρόμος ήταν αρκετά σκοτεινός, ώστε το σπίτι μου να φωτίζεται από τα διακοσμητικά φωτάκια που τρεμόπαιζαν. Ήταν ήδη η δεύτερη εβδομάδα του Ιανουαρίου, αλλά μερικοί από τους γείτονές μου δεν είχαν βγάλει ακόμη τα χριστουγεννιάτικα στολίδια τους, οπότε ούτε εγώ βιαζόμουν να τα βγάλω. Το να βλέπω τα φωτάκια να αναβοσβήνουν χαρμόсуνα στο μισοσκοτάδο πριν από την αυγή ήταν ακριβώς αυτό που χρειαζόμουν για να μου φτιάξει η διάθεση – ήμουν ευγνώμων για οτιδήποτε μπορούσε να κρατήσει το σκοτάδι σε απόσταση, έστω και για λίγο.

Έσβησα το αυτοκίνητό μου και βγήκα έξω. Το σπίτι μου δεν ήταν μεγάλο -ένα μικρό τριάρι σε μία όχι και τόσο ασφαλή γειτονιά-, αλλά ήταν δικό μου και ήμουν πολύ περήφανη για τη δουλειά που είχα κάνει ανακαινίζοντάς το και δίνοντάς του το δικό μου μοναδικό στίγμα. Η πρόσοψή του είχε ένα απαλό, σχεδόν μουντό, γαλαζοπράσινο χρώμα με διακοσμητικά στοιχεία σε θερμό λευκό, ενώ η μικρή βεράντα στο μπροστινό μέρος έμοιαζε γιορτινή και φιλόξενη χάρη στη χριστουγεννιάτικη ταμπέλα

με την επιγραφή «Καλώς ορίσατε» και στο χριστουγεννιάτικο δέντρο που έλαμπε με γιρλάντες και στολίδια.

Μέσα, η ατμόσφαιρα ήταν εξίσου χαρμόσυνη. Δεν υπήρχαν πια μέλη της οικογένειάς μου που να είχαν κάποια σημασία για μένα, και το να διακοσμώ το σπίτι μου απ' άκρη σ' άκρη με χριστουγεννιάτικα στολίδια ήταν ο μόνος τρόπος που είχα για να μη σκέφτομαι το καταθλιπτικό γεγονός ότι περνούσα κάθε χρόνο τις γιορτές είτε μόνη μου είτε δουλεύοντας.

Ακριβώς τη στιγμή που έκλεισα την πόρτα πίσω μου και έβγαλα τα παπούτσια μου, ένα δυνατό ουρλιαχτό διαπέρασε τον αέρα.

Η αλήθεια ήταν πως δεν ήμουν *εντελώς* μόνη. Είχα τον Φρεντ να μου κρατάει συντροφιά. Πρέπει να κοιμόταν του καλού καιρού στο κρεβάτι μου όταν μπήκα μέσα, γιατί το ουρλιαχτό του άρχισε από μακριά κι έπειτα όλο και αυξανόταν σε τόνο και ένταση καθώς έτρεχε προς το μέρος μου, σαν ασθενοφόρο που κραύγαζε διασχίζοντας κάποια λεωφόρο.

Πω πω, κάνει φασαρία όταν είναι θυμωμένος σκέφτηκα. Αν συνέχιζε έτσι, οι γείτονες θα άρχιζαν να νομίζουν πως τον κακοποιώ.

«Θεούλη μου, Φρεντ» είπα καθώς ο ασπρόμαυρος γάτος μου με το πλούσιο τρίχωμα έστριψε τρέχοντας τη γωνία. «Όλα καλά. Άργησα μόνο λίγες ώρες αυτή τη φορά.»

Τον σήκωσα στην αγκαλιά μου όταν έφτασε, γυρίζοντάς τον ανάσκελα, ώστε να θάψω το πρόσωπό μου στη χνουδωτή κοιλίτσα του. Η μαμά μου το έλεγε αυτό «γατοθεραπεία» όταν ήμουν μικρή. Όταν επέστρεφε σπίτι έπειτα από μια κουραστική μέρα στη δουλειά, προτού χαιρετίσει τον μπαμπά ή εμένα, πήγαινε κατευθείαν σε μια γάτα και την έπαιρνε αγκαλιά μέχρι να αρχίσει να προσπαθεί να ξεφύγει. Πάντα την έκανε να νιώθει καλύτερα, οπότε έκανα κι εγώ το ίδιο στον Φρεντ από την ημέρα που εμφανίστηκε στην αυλή μου, ένα μισοπνιγμένο γατάκι που έκλαιγε πασχίζοντας να δραπετεύσει από την καταιγίδα. Δεν ήξερα αν οφειλόταν στο γεγονός ότι ήταν τόσο μικρός όταν είχα αρχίσει να το κάνω αυτό, αλλά ανεχόταν τη

γατοθεραπεία αρκετά καλά, γουργουρίζοντας και ζυμώνοντας το κεφάλι μου.

Θα πρέπει να φαινόμεν θεότρελη σε όσους δεν είχαν γάτες, αλλά δεν έδινα δεκάρα. Για λόγους αρχής, δεν εμπιστευόμουν κανέναν που δε συμπαθούσε τις γάτες, οπότε δε θα ήταν εκεί για να με κρίνουν ούτως ή άλλως.

Άφησα κάτω τον Φρεντ μόλις τον χόρτασα και με ακολούθησε καθώς έμπαινα στο δωμάτιό μου για να αλλάξω. Θα έπρεπε να είμαι κουρασμένη ύστερα από μια τόσο δύσκολη βάρδια, αλλά ένιωθα πιο ξύπνια από ποτέ. Ίσως επειδή είχα μάθει πώς να κοιμάμαι στο λεπτό και έβρισκα ένα σημείο να ξεκουράζομαι για πέντε λεπτάκια όποτε είχα την ευκαιρία. Το νοσοκομείο ήταν αλλόκοτα ήσυχο από τα μεσάνυχτα έως τη μία, κι είχα καταφέρει να κοιμηθώ μία ολόκληρη ώρα. Η Τάνια μού είπε πως μία από τις νοσοκόμες του ορόφου -κάποια που δούλευε σε ειδική μονάδα άλλου ορόφου- είχε σχολιάσει πόσο λίγη κίνηση υπήρχε όταν είχε έρθει να παραλάβει κάποια εργαστηριακά αποτελέσματα, κι έτσι μας μάτιασε. Οι νοσοκόμες στα Επείγοντα ήξεραν πως δεν έπρεπε να λένε τέτοια πράγματα.

Έκανα μπάνιο, έβαλα τις πιο άνετες πιτζάμες που είχα, σέρβιρα στον εαυτό μου ένα τεράστιο ποτήρι λευκό κρασί και κουλουριάστηκα με τον Φρεντ στον καναπέ. Αρχικά, σκέφτηκα να ανοίξω την τηλεόραση και να χαζέψω για λίγο, αλλά δεν είχα τσεκάρει το κινητό μου καθόλου κατά τη διάρκεια της βάρδιας μου, και οι ειδοποιήσεις από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης με καλούσαν.

Παραδόθηκε στο αναπόφευκτο, άνοιξα την αγαπημένη μου εφαρμογή και άρχισα να σκρολάρω. Υπήρχαν τα αναμενόμενα βίντεο με αξιολάτρευτα ζωάκια που έκαναν αξιολάτρευτα πράγματα, με ανθρώπους που φέρονταν σαν ηλίθιοι κι έμπλεκαν σε μπελάδες, ιστορίες για πρόων και για μυώδεις τύπους που πόζα-ραν μπροστά σε καθρέφτες γυμναστηρίων. Αλλά κυρίως υπήρχαν προκλητικές αναρτήσεις. Συγκεκριμένα, προκλητικές αναρ-

τήσεις αντρών που φορούσαν κάποιου είδους μάσκα. Η ψύχωση μου μαζί τους άρχισε με την έναρξη του φθινοπώρου, όταν αυτό το υποείδος βίντεο άρχισε να ελκύει όλο και περισσότερο κόσμο κάθε χρόνο, χάρη σε καλωμένες λάτρες ρομαντικών βιβλίων και λάγνες παρατηρήτριες σαν κι εμένα.

Με το ένα χέρι χάιδευα τον Φρεντ πίσω από τα αυτιά του. Το άλλο ήταν απασχολημένο με το να πατά μανιωδώς «μου αρέσει» σε βίντεο με άντρες που έκαναν cosplay, ντυμένοι με φουτουριστικό στρατιωτικό εξοπλισμό, ακόμα και σε βίντεο με μερικούς που φορούσαν ολόκληρα κοστούμια από χαρακτήρες ταινιών τρόμου. Στα αγαπημένα μου, όμως, αποθήκευα τις μάσκες φαντασμάτων. Όσοι δε φορούσαν μπλούζα έκαναν τα σάλια μου να τρέχουν. Αν πρόσθεταν ένα μαχαίρι και λίγο ψεύτικο αίμα, τους ακολουθούσα μονομιάς.

Ο αγαπημένος μου δημιουργός ήταν ένας χρήστης με το ψευδώνυμο «the.faceless.man»¹, γιατί είχε όλα όσα λάτρευα περισσότερο: δική του μάσκα που δεν έμοιαζε με κανενός άλλου, η οποία ήταν εξίσου αισθησιακή όσο και τρομακτική, μυσ, καλό φωτισμό, εξαιρετική επιλογή μουσικής και έμφυτη επίγνωση του πώς να προσελκύει το θεατή και να μας κάνει να παρακαλάμε για περισσότερα. Είχα μία ολόκληρη ομάδα με «αγαπημένα» αφιερωμένη στα βίντεό του και κατά καιρούς επέστρεφα σε αυτή για να τα ξαναδώ όποτε χρειαζόμουν κάτι να μου αποσπάσει την προσοχή ύστερα από μια κακή βάρδια.

Όπως σήμερα.

Ήπια την τελευταία γουλιά από το κρασί μου -να πάρει, έχανα κάθε αίσθηση του χρόνου όταν σκρόλαρα- και σηκώθηκα για να ξαναγεμίσω το ποτήρι μου. Ο Φρεντ πήδηξε από τον καναπέ και κουλουριάστηκε στο τσόχινο σπιτάκι του δίπλα στην τηλεόραση, έχοντας φτάσει στα όριά του με τα χάδια και τις αγκαλιές. Έλεγξα το φαγητό και το νερό του στην κουζίνα -και τα δύο

---

¹ Ο απρόσωπος άντρας. (Σ.τ.Ε.)

μπολάκια ήταν σχεδόν γεμάτα- και άδειασα τις τελευταίες γουλιές κρασί στο ποτήρι μου. Κόντευα να κατεβάσω σχεδόν μισό μπουκάλι.

Ναι, σύντομα θα ένιωθα ζαλισμένη, ίσως και κουρασμένη – έτοιμη ήλπιζα τουλάχιστον. Είχα μόνο δέκα ώρες μέχρι την έναρξη της επόμενης βάρδιάς μου και ήθελα απεγνωσμένα να αναπληρώσω όλο τον ύπνο που είχα χάσει κατά τη διάρκεια της αυξημένης κινητικότητας στο νοσοκομείο – συνηθισμένο φαινόμενο κατά την περίοδο των γιορτών.

Έριξα μια κουβέρτα πάνω μου και κάθισα ξανά, για να επιστρέψω στα βίντεο του Απρόσωπου Άντρα, όπως είχα αρχίσει να τον αποκαλώ. Ήταν δύσκολο να διαλέξω κάποιο αγαπημένο, αλλά, αν κάποιος έβαζε ένα πιστόλι στον κρόταφό μου και με ανάγκαζε να διαλέξω, θα ήταν αυτό στο οποίο ήταν καθισμένος άνετα στον καναπέ, χωρίς μπλούζα, με το κεφάλι του να ακουμπάει στο χέρι του και το δωμάτιο πλημμυρισμένο με κόκκινο φως. Ήταν ορατός μονάχα από τη μέση και πάνω, με το δέρμα του καλυμμένο από τατουάζ και τους μυς του σφιγμένους καθώς το χέρι του κινούνταν με ρυθμική κίνηση που άφηνε να εννοηθεί πως αυνανιζόταν, χωρίς όμως να είναι τόσο προφανές, ώστε να τον αποκλείσουν από την εφαρμογή.

Ποτέ δεν ήξερα πού να επικεντρωθώ όταν το έβλεπα. Στο πώς οι δικέφαλοί του τεντώνονταν και σφίγγονταν με κάθε κίνηση; Ή στο πώς το στήθος του ανεβοκατέβαινε λες κι ήταν έτοιμος να έρθει σε οργασμό; Ή μήπως εκτός της οθόνης, όπου φανταζόμουν πως το χέρι του έπαιζε με το ερεθισμένο πέος του;

Το βίντεο άρχισε με τα μάτια του στραμμένα στο ταβάνι. Προς το τέλος, γύρισε το κεφάλι του και κοίταξε απευθείας στην κάμερα, και παρόλο που ήξερα πως μια μάσκα δεν μπορούσε να έχει εκφράσεις, ήταν σαν η δική του να είχε. Σαν αυτά τα κενά μαύρα μάτια να κοίταζαν απευθείας μέσα στην ψυχή μου κι εκείνα τα χείλη που χαμογελούσαν πονηρά να φώναζαν το όνομά μου καθώς τελείωνε. Το βίντεο σταματούσε αμέσως μόλις

γύριζε το κεφάλι του, κι ήταν ντροπιαστικό το πόσο πολλές φορές το είχα σταματήσει προτού συμβεί, ώστε να μπορέσω να κοιτάξω τα μάτια εκείνα λίγες στιγμές ακόμα.

Πώς θα ήταν να βρίσκομαι στο ίδιο δωμάτιο με εκείνον όταν γύριζε αυτό το βίντεο; Να είμαι εκείνη την οποία σκεφτόταν καθώς αυνανιζόταν; Ή, ακόμα καλύτερα, να επιστρέφω σπίτι μια μέρα και να τον βρίσκω να κάθεται σε αυτόν εδώ τον καναπέ περιμένοντάς με μέσα στο σκοτάδι καλυμμένος με αίμα, με το φως να αντικατοπτρίζεται στη λεπίδα του μαχαιριού του;

Αυτή η σκέψη με έκανε να τρέμω από ένα μείγμα επιθυμίας και φόβου. Τον ήθελα με έναν τρόπο που μάλλον δεν ήταν υγιής, αλλά ύστερα από όλα τα άσχημα πράγματα που είχα δει δουλεύοντας στο κέντρο τραυμάτων, ακόμα και πριν από αυτό, κατά τα δύσκολα εφηβικά μου χρόνια, ήταν απολύτως φυσικό που τα γούστα μου είχαν αρχίσει να κλίνουν επικίνδυνα προς τη σκοτεινή πλευρά.

Ίσως ο Τάιλερ να τη φορούσε για μένα σκέφτηκα.

Μπράβο, ο Τάιλερ. Αυτός με τον οποίο έβγαινα εδώ και περίπου έναν χρόνο.

Σχεδόν τον είχα ξεχάσει. Δεν είναι πως ήταν αδιάφορος -ήταν εμφανίσιμος και καλός στο κρεβάτι-, αλλά, όταν είχα πολλή δουλειά, συνήθιζα να βυθίζομαι σε αυτή, κι αυτό συνέβαινε αρκετά λόγω της έλλειψης προσωπικού στο νοσοκομείο.

Πότε ήταν η τελευταία φορά που βρεθήκαμε; Πρέπει να ήταν πριν από τα Χριστούγεννα, τουλάχιστον. Κάτι που σήμαινε πως είχε έρθει προ πολλού η ώρα για μια ξεπέτα. Αύριο ήταν η τελευταία μου βάρδια γι' αυτήν την εβδομάδα και μετά είχα δύο ολόκληρες ημέρες άδεια. Υπήρχε καλύτερος τρόπος να περάσω την άδειά μου από το να είμαι ξαπλωμένη κάτω από έναν άντρα που ήξερε πού βρίσκεται η κλειτορίδα;

Τελείωσα το κρασί μου νιώθοντας μεθυσμένη και μόνο με την ιδέα τού να ζήσω μία ερωτική εμπειρία με έναν μασκοφόρο άντρα στην πραγματική ζωή. Χωρίς δεύτερη σκέψη, έβγαλα

στιγμιότυπο οθόνης από μία σκηνή του αγαπημένου μου βίντεο και το έστειλα στον Τάιλερ μαζί με ένα μήνυμα.

Μετά την Παρασκευή, έχω δύο μέρες άδεια. Θέλεις να έρθεις εκείνο το βράδυ και να φέρεις μια τέτοια μάσκα; Υπόσχομαι πως θα αξίζει τον κόπο.

Η απάντησή του ήρθε μερικές ώρες αφότου είχα αρχίσει τη βάρδιά μου την επόμενη μέρα, επειδή, την ώρα που έστειλα το μήνυμά μου, κοιμόταν όπως όλοι οι φυσιολογικοί άνθρωποι.

Ένωσα ένα βάρος να μεγαλώνει στο στήθος μου καθώς διάβαζα τα λόγια του.

Έλα, ρε κορίτσι. Ζεις ακόμη; Νόμιζα πως με απέφευγες. Πέρασαν δύο μήνες. Ας' το αυτό με τη μάσκα. Δε γουστάρω και βγαίνω με κάποια, έτσι κι αλλιώς.

Δύο μήνες; Είχε όντως περάσει τόσοσ καιρός; Σκρόλαρα πιο πάνω στη συνομιλία μας και, γαμώτο, είχαν όντως περάσει δύο μήνες. Ίσως ήταν ώρα να κλείσω άλλη μία συνεδρία με ψυχολόγο και να τον ρωτήσω αν είχε καμιά συμβουλή για την ισορροπία μεταξύ προσωπικής ζωής και της δουλειάς αυτού του είδους.

Διότι -προφανώς- αποτύγχανα οικτρά.

2

ΤΖΟΣ

«Είσαι καλά, φίλε;» ρώτησα το συγκάτοικό μου. Είχαν περάσει πέντε λεπτά από όταν πατήσαμε παύση στο βιντεοπαιχνίδι μας για να στείλει ένα μήνυμα και είχα αρχίσει να βαριέμαι.

Ο Τάιλερ έπεσε στον καναπέ δίπλα μου. «Ναι, απλώς έπρεπε να τα χαλάσω μ' εκείνη την κοπέλα που έβγαινα κάποτε, την Άλι.»

Κατσούφιασα. «Νόμιζα πως το έχεις τελειώσει εδώ και μήνες.»

Κούνησε το κεφάλι του περνώντας ένα χέρι μέσα από τα σκουρόξανθα μαλλιά του, σφίγγοντας το δικέφαλό του και γυρνώντας για να τσεκάρει τους μυς του.

Κόφ' το ήμουν έτοιμος να πω, αλλά κράτησα το στόμα μου κλειστό. Δεν υπήρχε κανείς εδώ για να τον εντυπωσιάσει ο Τάιλερ, αλλά ήταν ματαιόδοξος από τότε που τον γνώρισα και πόζαρε έτσι χωρίς να καταλαβαίνει ότι το κάνει. Είχε καταντήσει να είναι κάποιου είδους τικ, οπότε πρέπει να τον ενόχλησε η κατάσταση με την Άλι περισσότερο από όσο έδειχνε.

«Νόμιζα πως με αγνοούσε» είπε. «Αλλά μάλλον είχε πολλή δουλειά πάλι.»

Γύρισα προς την τηλεόραση και προσπάθησα να φερθώ φυσιολογικά. «Είναι νοσοκόμα στα Επείγοντα, σωστά;»

Ήδη ήξερα την απάντηση, όπως και πολλά άλλα στοιχεία –

τη διεύθυνσή της, σε ποια νοσηλευτική σχολή είχε φοιτήσει, τι βαθμούς έπαιρνε και ποιο ήταν το τωρινό της πρόγραμμα στη δουλειά. Όλα τα απλά, *φυσιολογικά* πράγματα που ήξερε κανείς για τις πρώην αρπαχτές των συγκατοίκων του.

«Ναι» είπε ο Τάιλερ. «Έχω να μάθω νέα της εδώ και δύο μήνες, και τώρα κοίτα τι αηδίες μου στέλνει.»

Έβγαλε το κινητό από την τσέπη του, ξεκλείδωσε την οθόνη και μου το πέταξε. Το έπιασα στον αέρα και κοίταξα. Τη στιγμή που τα μάτια μου έπεσαν στην οθόνη, πάγωσα.

Ω, σκατά.

Συνέβαινε. Η ημέρα που φοβόμουν από τότε που άρχισα το μυστικό λογαριασμό μου στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης πριν από δύο χρόνια είχε επιτέλους φτάσει. Η ζωή μου ονλάιν συγκρούταν με την πραγματική και η ταυτότητά μου αργά ή γρήγορα θα μαθευόταν.

Παίξ' το ήρεμος, γαμώτο είπα στον εαυτό μου. Ο Τάιλερ με κοίταζε και δεν μπορούσα να τον αφήσω να δει πόσο φρικαρισμένος ήμουν. Αλλά, γαμώωωτο, η Άλι είχε φετίχ με τις μάσκες, κι απ' όλες τις εικόνες που θα μπορούσε να είχε στείλει στο συγκατοικό μου είχε διαλέξει *αυτήν*.

Καθάρισα το λαιμό μου. «Ποτέ δεν είπες ότι γούσταρε τέτοια πράγματα.» Κάτι πολύ περίεργο, γιατί ο Τάιλερ συνήθιζε να μου λέει κάθε πρόστυχη λεπτομέρεια της σεξουαλικής ζωής του, παρόλο που τον ikέτευα να τις κρατά για τον εαυτό του.

Κάγχασε. «Δεν το ήξερα. Οπότε, πάλι καλά που βγαίνω με τη Σάρα, γιατί εγώ δεν τα γουστάρω αυτά. Θέλω απλώς να μπω μέσα, να τελειώσω και να βγω, γαμώτο. Δεν είμαι για τέτοια παιχνίδια.»

Πόσο κρίμα για τα άτομα με τα οποία κοιμόταν.

«Το ακούω» είπα ψέματα γέρνοντας το κινητό προς το μέρος μου σαν να μελετούσα την εικόνα, και, ουπς, κοίτα πού πήγε ο αντίχειράς μου. «Ωχ, να πάρει. Κατά λάθος διέγραψα το μήνυμα.»

Ο Τάιλερ ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν πειράζει. Δε χρειάζομαι έναν τύπο χωρίς μπλούζα στην οθόνη μου.»

Έναν τύπο χωρίς μπλούζα σκέφτηκα καθώς του επέστρεφα το κινητό. Άρα, δεν είχε κοιτάξει τη φωτογραφία πολύ προσεκτικά, γιατί, αν το είχε κάνει, θα είχε αναγνωρίσει τα τατουάζ. Τα δικά μου τατουάζ. Μια κοπέλα με την οποία είχε κοιμηθεί του είχε στείλει φωτογραφία από ένα από τα βίντεό μου και θα είχα βάλει τα γέλια, αν δεν υπήρχε ο φόβος της ανακάλυψης και η αδρεναλίνη που έτρεχε σαν τρελή στις φλέβες μου.

«Ετοιμος;» ρώτησε σηκώνοντας το χειριστήριό του.

«Φυσικά.»

Συνεχίσαμε το παιχνίδι πυροβολώντας οτιδήποτε κινούνταν. Προσπάθησα να συγκεντρωθώ στη μισή οθόνη μπροστά μου, αλλά το μόνο που σκεφτόμουν ήταν εκείνο το μήνυμα. Η Άλι ήθελε να την πηδήξει κάποιος που φορούσε μάσκα.

Την είχα συναντήσει μόνο μία φορά, αλλά μου είχε κάνει εντύπωση. Ήταν το καλοκαίρι, νωρίς ένα πρωί αφότου είχε περάσει τη νύχτα στο κρεβάτι του Τάιλερ – φυσικά, όχι για να κοιμηθεί. Ήμουν ξύπνιος και καταριόμουν την άθλια ακουστική του διαμερισμάτος μας, μέχρι που βρήκα τα ακουστικά μου που ακύρωναν τον ήχο και έπνιξα τα βογκητά τους με μουσική.

Πάντα κοιμόμουν χάλια, οπότε δεν περίμενα να είναι κανείς άλλος ξύπνιος όταν επιτέλους τα παράτησα και πήγα να φτιάξω καφέ αρκετές ώρες αργότερα. Η πόρτα του Τάιλερ άνοιξε αμέσως μόλις η μηχανή έκανε το χαρακτηριστικό ήχο που σήμαινε πως είχε ολοκληρωθεί η παρασκευή του καφέ. Είχα μισογυρίσει περιμένοντας να δω το συγκάτοικό μου, αλλά είδα μια γυναίκα στη θέση του. Ήταν ψηλή, γεγονός αρκετά ατυχές, γιατί φορούσε ένα από τα μπλουζάκια του Τάιλερ, που μετά βίας κάλυπτε τον καρπό της. Το βλέμμα μου έπεσε κατευθείαν εκεί, ρουφώντας την όψη των μακριών ποδιών της. Ο Τάιλερ την είχε γνωρίσει στο γυμναστήριο και ήταν προφανές πως γυμναζόταν συχνά: γεμάτα μπούτια, γυμνασμένες γάμπες και,

απ' ό,τι μπορούσα να δω από τα χέρια της, ήταν κι αυτά εξίσου μυώδη.

Είχα σηκώσει το βλέμμα μου, συνειδητοποιώντας πως κοιτούσα επίμονα, κι αμέσως το μετάνιωσα. Η Άλι ήταν σέξι. Όχι ότι περίμενα τίποτα λιγότερο. Ο Τάιλερ πάντα έβγαине με εμφανίσιμες κοπέλες. Αλλά ήταν περισσότερο εντυπωσιακή παρά όμορφη, με αιχμηρό πιγούνι, γεμάτα χείλη που έμοιαζαν να έχουν χρησιμοποιηθεί καλά το προηγούμενο βράδυ, μια μύτη που η μητέρα μου θα έλεγε πως είναι χαρακτηριστικά ιταλική και μεγάλα, σκούρα μάτια. Οι πλούσιες, καστανές μπούκλες της ήταν ανάκατες, πέφτοντας μέχρι τους αγκώνες της.

Το χαμόγελο που μου χάρισε όταν συναντήθηκαν τα βλέμματά μας ήταν σχεδόν εκθαμβωτικό. «Σε παρακαλώ, πες μου πως έφτιαξες αρκετό για δύο.»

Είχα μουγκρίσει κάτι καταφατικό γυρνώντας την πλάτη.

Είχε προσπαθήσει να μου πιάσει κουβεντούλα, και δεν ήμουν εντελώς αγενής ή τίποτα τέτοιο, αλλά κράτησα την απόστασή μου, με το πρόσωπό μου γυρισμένο από την άλλη, προσφέροντας μονάχα μονοσύλλαβες απαντήσεις. Εκείνη σώπασε αρκετά γρήγορα. Για να επανορθώσω, έβαλα πρώτα σε εκείνη καφέ και άφησα την κούπα της κάπου που να τη φτάνει. Μετά, έχυσα λίγο καφέ στη δική μου κούπα και το έβαλα στα πόδια.

Ο Τάιλερ δεν της είχε πει ποιος ήμουν. Του έκοβε αρκετά, ώστε να μην της το πει, αλλά δεν μπορούσα να ρισκάρω να δει το πρόσωπό μου για πολύ και να αρχίσει να αναρωτιέται ποιον της θυμίζα. Έμοιαζα πάρα πολύ με τον καταραμένο τον πατέρα μου, κι εκείνο το ντοκιμαντέρ στο Netflix για εκείνον είχε μόλις βγει. Θα ήμουν πολύ γκαντέμης, αν η Άλι το είχε δει.

Όλο το καλοκαίρι ήταν δύσκολο λόγω εκείνου του ντοκιμαντέρ, και μετά βίας έβγαίνα από το διαμέρισμα εξαιτίας του. Όποτε ο Αγαπημένος Μπαμπάκας ήταν στις ειδήσεις, κάποιος με σταματούσε στο δρόμο ή στο σουπερμάρκετ και έλεγε: «Δεν ξέρω αν σου το έχει πει ποτέ κανείς, αλλά είσαι ολόιδιος μ' έναν

τύπο για τον οποίο διάβασα τις προάλλες». Ή θα είχαν ακούσει κάποιο podcast για εκείνον. Ή θα είχαν δει κάποιο επεισόδιο true crime που βασιζόταν στα πολλά παραπτώματά του.

Μαζί με το ντοκιμαντέρ, είχε έρθει κι ένα νέο κύμα ενδιαφέροντος, και δούλευα υπερωρίες επί μήνες για να αποτρέψω τον κόσμο να βρει εμένα ή τη μαμά μου ή τον πατριό μου. Όλοι ήθελαν απεγνωσμένα την αποκλειστική συνέντευξη με τα επιζώντα μέλη της οικογένειας του Τζορτζ Μάρσαλ Σέκλιφ και μερικές φορές έκαναν μέχρι και παράνομα πράγματα για να μας εντοπίσουν. Γι' αυτό είχα αρχίσει να μαθαίνω όσο πιο πολλά μπορούσα σχετικά με το χακάρισμα όταν φοιτούσα ακόμη στο λύκειο. Ήθελα να βοηθήσω τους τρεις μας να εξαφανιστούμε από το διαδίκτυο και ήμουν διατεθειμένος να κάνω τα πάντα για να τα καταφέρω.

Αυτές οι δεξιότητες αποδείχτηκαν χρήσιμες τελικά. Τώρα, δουλεύω για μια αποκλειστική εταιρεία κυβερνοασφάλειας δημιουργώντας κώδικες που σκοπό έχουν να εμποδίζουν άλλους χάκερ να εισβάλλουν σε εταιρείες της λίστας Fortune 500 και να κλέβουν όλα τα λεφτά των πελατών τους. Μου επέτρεπε να δουλεύω από το σπίτι, με ευέλικτο ωράριο, αφήνοντάς μου αρκετό χρόνο για άλλες... ασχολίες.

Όπως το να φτιάχνω προκλητικά βίντεο για όλους εκείνους εκεί έξω που είχαν φετίχ με μάσκες.

Ο ίδιος λόγος που με κρατούσε κλεισμένο στο σπίτι έφταιγε και για το ότι δεν έβγαινα πολλά ραντεβού. Παρόλο που τα μαλλιά μου ήταν πιο σκούρα και πιο κοντοκουρεμένα από του πατέρα μου, ήμασταν σχεδόν ολόιδιοι. Δεν ήταν τόσο μεγάλο πρόβλημα όταν ήμουν μικρότερος και το πρόσωπό μου δεν είχε σχηματιστεί καλά ακόμη. Το ότι ήμουν ένα μικροσκοπικό παιδί με είχε σώσει. Τώρα που είχα μεγαλώσει και το σώμα μου είχε ωριμάσει και πλησίαζα την ηλικία του μπαμπά μου όταν τον είχαν συλλάβει, ήμουν πιστό αντίγραφο της φωτογραφίας από τη σύλληψή του.

Μία από τις πρώτες ερωτήσεις που έκανα στις γυναίκες που

συναντούσα στις εφαρμογές γνωριμιών ήταν αν τους άρεσε ή όχι το true crime. Αν έλεγαν ναι, τις μπλόκαρα και συνέχιζα τη ζωή μου. Έδινα ευκαιρία μόνο σε όσες έλεγαν πως μισούσαν «όλα αυτά τα αηδιαστικά πράγματα». Στις σπάνιες περιπτώσεις που συναντούσα γυναίκες και πηδιόμουν μαζί τους, η φάση κρατούσε το πολύ μερικές εβδομάδες. Τα χαλούσα μαζί τους όταν πίστευα πως άρχιζαν να νιώθουν πράγματα ή όταν έπαιρναν εκείνο το βλέμμα που έλεγε πως προσπαθούσαν να καταλάβουν από πού με ήξεραν.

Μέχρι και οι καθρέφτες ήταν πρόβλημα τώρα τελευταία, γιατί δεν μπορούσα να κοιταχτώ σε κανέναν χωρίς να κάνω εικόνα το πρόσωπό μου διαστρεβλωμένο από οργή καθώς μπουνιές έπεφταν πάνω μου. Είχα δει κι άλλα ντοκιμαντέρ για βίαιους άντρες και πάντα με παραξένευε όταν τα μέλη της οικογένειάς τους ορκίζονταν πως δεν είχαν ιδέα τι έκανε ο πατέρας/σύζυγος/θείος τους στον ελεύθερο χρόνο του.

Ο πατέρας μου ήταν ένα γαμημένο τέρας και δεν υπήρχε τρόπος να το κρύψει. Είχε καταφέρει να αποφύγει την αστυνομία τόσο καιρό, μόνο και μόνο επειδή έβαζε στο στόχαστρό του περιθωριοποιημένες γυναίκες, ήταν εμφανίσιμος και καλός στην προσποίηση. Ή τουλάχιστον αρκετά καλός για να πείθει τις σεξεργάτριες με τις οποίες σύχναζε να μπουν στο αυτοκίνητο μαζί του.

Έμοιαζε πολύ στο είδωλό του, τον Τεντ Μπάντι².

Ο μοναδικός κοινός καθρέφτης στο διαμέρισμά μας ήταν εκείνος που είχαμε στο μικρό μπάνιο και φρόντιζα να αποστρέφω το βλέμμα μου κάθε φορά που ήμουν εκεί, για να τον αποφεύγω. Οπότε, ναι, το πρόσωπό μου ήταν πρόβλημα, και γι' αυτό η ιδέα τού να φοράω μάσκα ήταν τόσο δελεαστική. Είχα εμ-

---

2 Ο Τεντ Μπάντι (1946-1989) ήταν από τους πιο διαβόητους Αμερικανούς κατά συρροή δολοφόνους, ένοχος για τη δολοφονία, το βιασμό και την κακοποίηση πολλών νεαρών γυναικών κατά τη δεκαετία του '70. Έλαβε τη θανατική ποινή και εκτελέστηκε στην ηλεκτρική καρέκλα. Έγινε σύμβολο της εγκληματικής ψυχολογίας. (Σ.τ.Μ.)

μονή με αυτό εδώ και χρόνια και, τελικά, βρήκα την ευκαιρία να φορέσω μία όταν διάβασα ένα άρθρο για την άνοδο των λογαριασμών προκλητικού περιεχομένου με πρωταγωνιστές σέξι μασκοφόρα άτομα. Ήταν ένα μεγαλόπνοο άρθρο γνώμης για την ψυχολογία πίσω από αυτή την τάση, αλλά αγνόησα όλες αυτές τις μαλακίες και εστιάσα στα βίντεο που περιείχε το άρθρο.

Μπορώ να το κάνω κι εγώ συνειδητοποίησα, και η σκέψη με χτύπησε σαν κεραυνός. Να ένας τρόπος να ανοίξω επιτέλους λογαριασμό στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, να επιδείξω το σώμα για το οποίο είχα δουλέψει τόσο σκληρά και να εκπληρώσω την έμφυτη επιθυμία κάθε ανθρώπου να αλληλεπιδρά με άλλους. Επιπλέον, είχα κληρονομήσει κάποια πράγματα από τον πατέρα μου κι ένα από αυτά ήταν η επιθυμία να με θαυμάζουν. Το είχα καταπνίξει για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου, αλλά τελευταία η ψυχολόγος μου προσπαθούσε να με πείσει πόσο φυσιολογικό ήταν να κυνηγάω τη φήμη και την αναγνώριση. Οι πρωτόγονοι εγκέφαλοί μας το αποζητούσαν, επειδή, όταν ακόμη χτυπούσαμε ο ένας το κεφάλι του άλλου με κόκαλα μαμούθ, το να είσαι δημοφιλής σήμαινε πως ήσουν ασφαλής και προστατευμένος μέσα στη σπηλιά.

Αποφασίζοντας πως μπορούσα να εκπληρώσω τις επιθυμίες μου για αλλαγή, είχα κάνει μία ονλάιν παραγγελία για ποιοτικό βιντεογραφικό εξοπλισμό, είχα περάσει ώρες σχεδιάζοντας και εκτυπώνοντας μία προσωποποιημένη μάσκα και είχα δει υπερβολικά πολλά βίντεο στο YouTube για την παραγωγή βίντεο προτού ανοίξω καν λογαριασμό στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Και δεν το είχα πει σε κανέναν απολύτως. Ούτε καν στον Τάιλερ, ο οποίος ήταν ο καλύτερος φίλος μου όσο θυμόμουν τον εαυτό μου.

«Φίλε, παίζεις χάλια σήμερα» είπε καθώς και οι δύο μας πεθαίναμε στην οθόνη. Ξανά.

«Να πάρει, συγγνώμη. Σκέφτομαι τη δουλειά» είπα ψέματα.

Πέταξε το χειριστήριό του στο τραπέζάκι με περισσότερη δύ-

ναμη απ' όση χρειαζόταν. «Καλά. Πάει αυτό τώρα. Πρέπει να πάω στο γυμναστήριο προτού γεμίσει κόσμος.»

Σηκώθηκε από τον καναπέ και πήγε στο δωμάτιό του.

Ο Τάιλερ μπορεί να ήταν μαλάκας και σίγουρα ήταν γαμιάς, αλλά ήταν επίσης και το μόνο άτομο που δε με είχε εγκαταλείψει αμέσως όταν συνελήφθη ο πατέρας μου. Κάτω από το βλακώδες εξωτερικό του ήταν καλός και υπερβολικά πιστός φίλος. Ήταν δική του ιδέα να μετακομίσουμε σε αυτήν την πόλη και να κάνω μια νέα αρχή όταν ο κόσμος στο πανεπιστήμιο κατάλαβε ποιος ήμουν. Η ακριβής φράση του ήταν: «Γάμα τους και πάμε γι' άλλα», οπότε δε σκέφτηκα πως πράγματι το εννοούσε, μέχρι που κατέθεσε τα χαρτιά μεταγραφής σε άλλη σχολή και άρχισε να μου στέλνει αγγελίες για σπύτια μακριά από την πανεπιστημιούπολη.

Αντί να αλλάξω σχολή μαζί του, εγώ τα παράτησα. Μέχρι τότε, ένιωθα πως ο χρόνος μου στη σχολή είχε τελειώσει και πως κανένας από τους καθηγητές μου δεν μπορούσε να μου μάθει τίποτε άλλο όσον αφορούσε κάθε είδους ηλεκτρονική παραβίαση. Η εκπαίδευσή μου συνεχίστηκε στο διαδίκτυο – μελετούσα αδιάκοπα μέχρι να νιώσω έτοιμος να εισέλθω στην αγορά εργασίας. Είχα κάνει αίτηση για μία μόνο θέση -αυτή που είχα τώρα χακάροντας έναν τεράστιο όμιλο μέσωσων ενημέρωσης και δείχνοντας στην εταιρεία για την οποία πλέον δούλευα πώς είχα διαπεράσει τις άμυνές τους.

Με πλήρωναν πλουσιοπάροχα για να βρίσκονται ένα βήμα μπροστά από τις επερχόμενες κυβερνοεπιθέσεις – αρκετά, ώστε να αγοράσω την πιο ακριβή ερασιτεχνική κάμερα της αγοράς χωρίς να το σκεφτώ καν, ενώ το ενοίκιό μας ήταν πληρωμένο για τα επόμενα δύο χρόνια.

Άκουσα ένα συρτάρι να κλείνει με δύναμη στο δωμάτιο του Τάιλερ και το πήρα ως σημάδι για να σηκωθώ. Το κινητό μου ήταν πάνω στο γραφείο μου και καιγόμουν να το πιάσω στα χέρια μου. Έπρεπε να μπω στο βίντεο που είχε στείλει η Άλι και

να δω αν μπορούσα να τη βρω στα σχόλια. Είχε φετίχ με τις μάσκες. Ή, τουλάχιστον, γούσταρε αρκετά τη φάση για να θέλει κάποιον να φορέσει μάσκα για πάρτη της.

Μέχρι στιγμής, είχα αγνοήσει κάθε προσωπικό μήνυμα που μου ζητούσε να συναντήσω κόσμο στην πραγματική ζωή και να πάρω μέρος στις φαντασιώσεις τους. Ήταν άγνωστοι στο ίντερνετ. Μπορεί να ήταν οποιοσδήποτε, και δεν ήθελα να εμφανιστώ στο σπίτι καμιάς ογδοντάρας νομίζοντας πως είναι καμιά σέξι εικοσάρα.

Η Άλι δεν ήταν άγνωστη. Την ήξερα. Καλύτερα απ' όσο θα έπρεπε, σίγουρα, αλλά χάρη στα γονίδια του πατέρα μου δυσκολεύομαι καμιά φορά να σεβαστώ τα όρια.

Είχε έρθει στο σπίτι μου, το μοναδικό καταφύγιο που μου απέμενε. Η ανάγκη να προστατεύσω την ταυτότητά μου και να κρατήσω τον Τάιλερ κι εμένα ασφαλείς ήταν τόσο δυνατή, που έκανα εξονυχιστική έρευνα -επιπέδου FBI- σε όποιο άτομο προσκαλούσε στο σπίτι ο συγκάτοικός μου. Ευτυχώς, καταλάβαινε τον ψυχαναγκασμό μου και με ενημέρωνε από πριν όταν σχεδίαζε να φέρει παρέα. Συνήθως σταματούσα να νοιάζομαι όταν συνειδητοποιούσα πως τα άτομα δεν ήταν απειλή για κανέναν από τους δύο μας, αλλά το ενδιαφέρον μου για την Άλι είχε παραμείνει πολύ περισσότερο καιρό απ' όσο θα έπρεπε.

Πήρα το κινητό μου από το γραφείο και κάθισα στο κρεβάτι μου καθώς έμπαινα στο λογαριασμό μου. Το βίντεο από το οποίο είχε τραβήξει το στιγμιότυπο οθόνης η Άλι ήταν ένα από τα πιο δημοφιλή μου, καθώς ξεπερνούσε τα 3,4 εκατομμύρια προβολές. Το κακό με αυτό ήταν πως θα έπρεπε να ελέγξω χιλιάδες σχόλια ελπίζοντας πως θα την έβρισκα ανάμεσά τους, αλλά ακόμα κι αυτό ήταν κάπως αμφίβολο. Οι περισσότεροι στο ίντερνετ προτιμούσαν να παραμένουν ανώνυμοι. Θα ήμουν πολύ γκαντέμης, αν και η Άλι ήταν ανάμεσά σε αυτούς. Μακάρι να μπορούσα να δημιουργήσω κάποιο κώδικα για να μπορέσω να τη βρω, αλλά αυτό το κομμάτι της δουλειάς απαιτούσε χειροκί-

νητη παρέμβαση, οπότε βολεύτηκα πίσω στο προσκέφαλό μου και άρχισα να σκρολάρω, κοιτώντας προσεκτικά ονόματα και φωτογραφίες κι αναζητώντας οποιοδήποτε σημάδι της.

Πέρασε μία ολόκληρη ώρα προτού ξαφνικά τιναχτώ, με τον αντίχειρά μου να αιωρείται πάνω από το ψευδώνυμο «aly.aly.oxen.free». Που να πάρει, αυτή ήταν; Πάτησα πάνω στο προφίλ της και, φυσικά, ήταν ιδιωτικό. Πλησίασα στην οθόνη μισοκλείνοντας τα μάτια μου. Για εικόνα προφίλ είχε την κοντινή φωτογραφία μιας γυναίκας με σκουρόχρωμα μαλλιά. Έβγαλα στιγμιότυπο οθόνης και χρησιμοποίησα το πρόγραμμα τεχνητής νοημοσύνης που είχα φορτώσει στο κινητό μου για να τη μεγεθύνω και να διορθώσω τα προβλήματα ανάλυσης μέχρι να φτάσω σε μια πεντακάθαρη φωτογραφία της Άλι, σίγουρος πια πως ήταν εκείνη.

Για να είμαι όμως εκατό τοις εκατό βέβαιος, συνδέθηκα στον υπολογιστή μου και χάκαρα το λογαριασμό της χρησιμοποιώντας κάθε κόλπο που γνώριζα για να καλύψω τα ίχνη μου, ώστε να μην επισημανθεί ο λογαριασμός της. Η διεύθυνση IP που είχε χρησιμοποιήσει για να δημιουργήσει το λογαριασμό της ήταν τοπική και, όταν το έψαξα λίγο παραπάνω, ανακάλυψα πως προερχόταν από το τετράγωνο στο οποίο έμενε.

Την είχα βρει. Η Άλι όχι μόνο είχε φετίχ με τις μάσκες, αλλά της άρεσε ένα από τα βίντεό μου τόσο πολύ, που είχε αφήσει το σχόλιο: *Κύριέ μου, είμαι στη δουλειά. Πώς τολμάτε;*

Είχε αφήσει κι άλλα;

Συνδέθηκα στο λογαριασμό μου από τον υπολογιστή μου και έγραψα μερικές γραμμές κώδικα που θα την έψαχναν στα σχόλιά μου. Υπήρχαν τόσο πολλά αποτελέσματα, που το κεφάλι μου άρχισε να γυρίζει. Είχε πατήσει «μου αρέσει», είχε αποθηκεύσει και είχε σχολιάσει σχεδόν σε όλα τα βίντεό μου.

Όλο το αίμα του σώματός μου πήγε κατευθείαν στο πέος μου, δημιουργώντας μια τέντα στη φόρμα μου. Δεν ήταν καλό αυτό. Δεν έπρεπε να κάθομαι εδώ και να φαντασιώνομαι την πρόην

του συγκατοίκου μου... ή ό,τι και να ήταν, τέλος πάντων. Δεν ήταν κοπέλα του. Δεν είχαν ποτέ κάτι αρκετά σοβαρό για να βάλουν ταμπέλα στη σχέση τους, κι ο Τάιλερ έβγαινε και με άλλες όταν ήταν με την Άλι. Αυτό σήμαινε πως δεν έσπαγα κάποιον κώδικα μεταξύ φίλων, σωστά; Μόνο μια χούφτα νόμους περί ιδιωτικότητας και άλλες τόσες κοινωνικές νόρμες, αλλά ποτέ δε με ένοιαζαν ιδιαίτερα αυτά. Ο Τάιλερ ήταν ο μόνος φίλος που είχα. Δεν ήθελα να ρισκάρω να τον χάσω για μια γυναίκα, ακόμα κι αν αυτή η γυναίκα πρωταγωνιστούσε στα όνειρά μου από την πρώτη στιγμή που την είχα δει.

Ό,τι δε γνωρίζει, δεν μπορεί να τον πληγώσει σκεφτήκα. Και δεν ήταν πως είχα κάνει κάτι, έτσι κι αλλιώς. Τι κακό έχει λίγη ελαφριά ονλάιν παρακολούθηση; Κι εκείνη είχε κάνει το ίδιο με εμένα.

Το βλέμμα μου έπεσε στο πρώτο σχόλιο που έβγαλε η αναζήτησή μου.

Αυτό το βίντεο φταίει που ξύπνησα τυχαία στις 2 το πρωί; Με κάλεσε εδώ;

Χαμογέλασα πλατιά κουνώντας το κεφάλι μου. Φυσικά είχε και χιούμορ. Σαν να μην έφτανε που ήταν σέξι και μάλλον εκτός ορίων.

Συνέχισα να διαβάζω. Τα σχόλιά της κυμαίνονταν από ανάλαφρα έως τελείως πρόστυχα.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω τον αλγόριθμο που μ' έφερε εδώ.

Είμαι ήδη στην έκτη σεζόν αυτού του βίντεο.

Μου ξύπνησε άγρια ένστικτα πρωί πρωί...

Άνετα θα τον άφηνα να με βάλει ΚΑΤΩ.

Μπουμ. Πάνε οι ωθήρες μου.

Αν ήταν ταινία τρόμου, σίγουρα θα πέθαινα. Όλοι οι άλλοι θα έτρεχαν να ξεφύγουν, κι εγώ θα έτρεχα κατευθείαν προς τον κίνδυνο.

Απομακρύνθηκα από το γραφείο μου. Α, ήταν άσχημα τα πράγματα. Το τελευταίο σχόλιο με είχε επηρεάσει πολύ περισσότερο από τα υπόλοιπα και, τώρα, το μόνο που έβλεπα μπρο-

στά μου ήταν να την κυνηγάω και να την πηδάω όταν τελικά θα την έπιανα.

Έτσι θα άρχιζε; Σαν μια ημιαθώα φαντασίωση του να γαμάς μια γυναίκα κάπου όπου κανείς δε θα την άκουγε να ουρλιάζει; Μήπως θα γινόταν χειρότερο αποδώ και πέρα, και οι επιθυμίες μου θα έφταναν πέρα απ' αυτό, στο να την πηδάω ενώ την πνίγω και λίγο ταυτόχρονα; Στο να τη σφίγγω όλο και πιο πολύ μέχρι να δω τη ζωή να σβήνει από τα μάτια της καθώς μπαينوβγαίνω μέσα της;

Η στύση μου έπεσε κατευθείαν, κάτι που το θεώρησα καλό σημάδι. Δε με εξίταρε η ιδέα να βλάψω σοβαρά την Άλι, οπότε ίσως να μην τα είχα και τόσο χαμένα όσο φοβόμουν.

Κύλησα την καρέκλα πίσω στο γραφείο μου και διάβασα τα υπόλοιπα σχόλιά της, κάτι που πήρε λίγη ώρα, γιατί υπήρχαν πάνω από εκατό αποτελέσματα αναζήτησης.

Σε λιγότερο από ένα λεπτό, το πουλί μου είχε σταθεί και πάλι όρθιο για εκείνη. Τόσο πολλά από τα σχόλιά της αφορούσαν εκείνη να επιστρέφει σπίτι και να με βρίσκει να την περιμένω, και σύντομα το μυαλό μου άρχισε να γεμίζει με σκέψεις που συμπλήρωναν τη φαντασίωσή της.

Τι θα συνέβαινε αν όντως έμπαινα στα κρυφά στο σπίτι της;

Στην πραγματικότητα, είτε θα πυροβολούσε την ηλίθια φάτσα μου είτε θα το έβαζε στα πόδια και θα καλούσε την αστυνομία, και μετά ολόκληρη η ζωή μου θα τιναζόταν στον αέρα όταν θα με συλλάμβαναν και οι τίτλοι ειδήσεων θα ούρλιαζαν πως ήμουν ίδιος ο πατέρας μου.

Αλλά δε ζούσα στην πραγματικότητα τώρα. Οι σκέψεις μου ήταν βουτηγμένες σε μια φαντασίωση και δεν μπορούσα να σταματήσω να φαντάζομαι τον εαυτό μου να εισβάλλει στο σπίτι και την Άλι να ανταποκρίνεται ακριβώς όπως έλεγε: μπουσουλώντας προς το μέρος μου, ικετεύοντάς με να την πηδήξω κρατώντας ένα μαχαίρι στο λαιμό της.

Το «Αυτός ο τύπος είναι συνέχεια στην κεντρική μου σελίδα αλ-

λά ποτέ στο κρεβάτι μου, κι αυτό είναι τραγωδία» ήταν μάλλον το αγαπημένο μου απόφθεγμα όλων των εποχών.

Μούγκρισα και χούφτωσα το πουλί μου πάνω από τη φόρμα μου. Τα πράγματα που θα έκανα στη γυναίκα αυτή, αν με άφηνε. Θα πραγματοποιούσα κάθε λάγνα, σκοτεινή σκέψη που είχε ποτέ. Και δε θα χρειαζόταν να ανησυχώ πως η επιθυμία της θα μετατρεπόταν σε τρόμο αποκάτω μου, γιατί, με το πρόσωπό μου κρυμμένο, δεν υπήρχε τέτοιο ρίσκο. Πρώτη φορά στη ζωή μου μπορούσα να είμαι ελεύθερος από το φόβο της ανακάλυψης ή της αναγνώρισης.

Αυτή η σκέψη με άναβε σχεδόν όσο και η ίδια η Άλι.

Έγειρα πίσω στην καρέκλα μου και γλίστρησα το χέρι μου μέσα στο μποξεράκι μου σφίγγοντας τη βάση του πέους μου. Πώς θα ήταν να κάνω διάρρηξη στο σπίτι της; Ήξερα πως μπορούσα να το κάνω. Πέρα από το χακάρισμα, ήμουν αρκετά καλός και στο να τριγυρνάω έξω τη νύχτα. Πάντα ήμουν νυχτοπούλι, ειδικά τα τελευταία χρόνια, αφού ο κίνδυνος να με αναγνωρίσει κάποιος μέσα στο σκοτάδι ήταν πολύ μικρότερος σε σχέση με το φως της μέρας. Έκανα τα ψώνια μου σε ένα σουπερμάρκετ εικοσιτετράωρης λειτουργίας. Προτιμούσα να κάνω την προπόνησή μου κατά τις δύο το πρωί, όταν δεν υπήρχε κανείς στο γυμναστήριο της πολυκατοικίας μας.

Έσφιξα το χέρι μου γύρω από το πέος μου καθώς φαντασιωνόμουν πως παραβίαζα την κλειδαριά της Άλι. Είχα μάθει πώς να το κάνω όταν ήμουν έφηβος, για να μπορώ να μπαίνω κρυφά στο γραφείο της ψυχολόγου μου και να βλέπω τι είχε γράψει για μένα – μεγάλο λάθος, γιατί δεν ήμουν έτοιμος γι' αυτά που είχα βρει, αλλά τουλάχιστον είχα μάθει μία νέα δεξιότητα στο ενδιαμέσο. Μπορούσα να την ξεσκονίσω τώρα και να την αξιοποιήσω καλύτερα παραβιάζοντας το σπίτι της Άλι μέσα στη νύχτα όσο εκείνη έκανε τη βάρδιά της στο νοσοκομείο.

Πέρασα τον αντίχειρά μου πάνω από την κορυφή του πέους μου απλώνοντας στη λεία επιφάνειά του τα προσπερματικά

υγρά μου προτού γλιστρήσω ξανά το χέρι μου προς τα κάτω, αρπάζοντας τη βάση του. Τα βλέφαρά μου πετάρισαν καθώς φανταζόμουν την Άλι να στέκεται στην είσοδο του σπιτιού της αναστατωμένη και κουρασμένη ύστερα από μια δύσκολη νύχτα, με μάτια γουρλωμένα από τρόμο όταν θα συνειδητοποιούσε πως δεν ήταν μόνη.

«Ποιος είσαι; Τι θες;» την άκουσα να λέει με τρεμάμενη φωνή.

Στο κεφάλι μου, την έδειξα με το μαχαίρι ως απάντηση.

Εσένα.

Ύψωσε τα χέρια της. «Πάρε ό,τι θες και φύγε. Σε παρακαλώ, μη μου κάνεις κακό.»

Κούνησα το κεφάλι μου και έγειρα τη μύτη του μαχαριού προς το πάτωμα – μία ξεκάθαρη εντολή. Έπεσε στα γόνατα σαν καλό κορίτσι. Βάδισα προς το μέρος της βλέποντας το στήθος της να ανεβοκατεβαίνει γρήγορα καθώς την πλησίαζα. Τα μάτια της κινήθηκαν από το μαχαίρι προς το γυμνό, αιματοβαμμένο κορμό μου, με τις μαύρες κόρες της να γίνονται σιγά σιγά καφετιές καθώς ο φόβος άρχιζε να μεταμορφώνεται σε πόθο.

Στάθηκα αποπάνω της κοιτώντας την καταπρόσωπο και απολαμβάνοντας την αίσθηση υπεροχής που μου χάριζε η θέση μου. Πολύ προσεκτικά, έβαλα την άκρη του μαχαριού κάτω από το πιγούνι της και της σήκωσα το πρόσωπο καθώς άνοιγα το φερμουάρ μου απελευθερώνοντας το πέος μου. Για μια συγκλονιστική στιγμή, το βλέμμα της υψώθηκε για να συναντήσει τις μαύρες κόγχες των ματιών της μάσκας μου. Άνοιξε τα χείλη της, έγειρε μπροστά και τα σαρκώδη χείλη της συνάντησαν την κορυφή του πέους μου και—

Γαμώτο, ήμουν έτοιμος να τελειώσω.

Τράβηξα μερικά χαρτομάντιλα από το κουτί δίπλα μου και τα έχωσα στο παντελόνι μου πάνω στην ώρα. Το θέαμα της Άλι μπροστά μου, φοβισμένης και καυλωμένης ταυτόχρονα; Το ήθελα. Πολύ. Περισσότερο απ' όσο είχα θελήσει οτιδήποτε άλλο εδώ και πολύ καιρό.

Το μόνο που έπρεπε να κάνω ήταν να βρω έναν τρόπο για να συμβεί χωρίς να καταλήξω στη φυλακή.

Η γειτονιά της Άλι ήταν ακόμη φωτισμένη σαν να ήταν Χριστούγεννα, κι αυτό, όλως παραδόξως, ήταν το μεγαλύτερο εμπόδιο που είχα να αντιμετωπίσω ενώ σχεδιάζα το μικρό μου κόλπο. Είχε περάσει μία εβδομάδα από τότε που είχα δει το μήνυμά της στον Τάιλερ. Εφτά μέρες που είχα περάσει προσπαθώντας να αποτρέψω τον εαυτό μου να κάνει αυτή την τρέλα, ενώ παράλληλα εξασκούσα τις δεξιότητές μου στη διάρρηξη κλειδαριών, έψαχνα αν η Άλι είχε σύστημα ασφαλείας στο σπίτι της -δεν είχε, κάτι που ήταν ανεπίτρεπτο- και έκανα αναγνωριστικούς κύκλους με το αμάξι γύρω από τη γειτονιά της μέσα στην άγρια νύχτα.

Ξεκάθαρα, το μέρος του μυαλού μου που ήταν ακόμη λογικό είχε αποτύχει να λογικεύσει και τον υπόλοιπο εαυτό μου, διότι να 'μαι, στην πίσω πόρτα της Άλι, κρυμμένος μέσα στις σκιές, προσπαθώντας να πάρω ανάσα αφότου είχα προκαλέσει ένα μικρό μπλακάουτ σε ολόκληρο το τετράγωνο κι είχα αρχίσει να τρέχω προς το σπίτι της για να ξεβιδώσω τα φώτα της πίσω αυλής της προτού επανέλθει το ρεύμα.

Έγεια το κεφάλι μου πάνω στην επένδυση από πλαστικό και έκλεισα τα μάτια μου. Θα με έπιαναν. Θα με έπιαναν και θα με έβγαζαν στις ειδήσεις παγκοσμίως και, εξαιτίας τού ποιος ήταν ο πατέρας μου, δεν υπήρχε περίπτωση οι ένορκοι να πίστευαν πως ήταν η πρώτη μου διάρρηξη. Θα νόμιζαν πως σχεδίαζα κάτι πολύ πιο δόλιο και θα με έστελναν στη φυλακή για το υπόλοιπο της ζωής μου για μια βλακεία.

Κι όλο αυτό επειδή απλώς ήθελα να πηδήξω μια όμορφη κοπέλα φορώντας μάσκα.

Θα έπρεπε να πάω σπίτι μου. Να απομακρυνθώ από τον τοίχο, να μπω στο αμάξι μου, να οδηγήσω μακριά και να ξεχάσω το φετίχ της Άλι για τις μάσκες. Ένας φυσιολογικός άντρας αυτό

θα έκανε. Ένας λογικός άντρας. Αλλά δεν πρέπει να ήμουν τίποτα από τα δύο, γιατί, το δευτερόλεπτο που η σκέψη τού να φύγω μπήκε στο μυαλό μου, ένα ηχηρό «ΟΧΙ!» τη διέκοψε.

Ίσως ήταν ώρα να αποδεχτώ το γεγονός πως δεν ήμουν φυσιολογικός και δε θα ήμουν ποτέ. Λαχταρούσα πράγματα που οι περισσότεροι απέφευγαν, ήθελα σκοτάδι και ανηθικότητα αντί για φως και τρυφερότητα. Πολεμούσα ενάντια στη φύση μου από τότε που θυμόμουν τον εαυτό μου, κι αυτό με είχε κουράσει.

Με είχε κουράσει τόσο, μα τόσο πολύ, γαμώτο.

Θα ήταν πολύ πιο εύκολο να ενδώσω. Πραγματική ανακούφιση. Δούλευα τόσο σκληρά προσπαθώντας να διορθώσω και να καταπιέσω τα πράγματα που είχα μάθει πως ήταν αφύσικα, αλλά, ύστερα από μία δεκαετία ψυχοθεραπείας και φαρμακευτικών αγωγών, οι σκέψεις και οι επιθυμίες που οι περισσότεροι στην κοινωνία έβρισκαν προβληματικές δεν έλεγαν να εξαφανιστούν.

Να η ευκαιρία μου να τις ζήσω επιτέλους. Είχα προετοιμαστεί όσο περισσότερο μπορούσα. Ήμουν καλυμμένος απ' την κορυφή ως τα νύχια, μη αφήνοντας εκατοστό του δέρματός μου εκτεθειμένο, οπότε δε θα υπήρχε κανένας κίνδυνος να βρει τίποτα επιθηλιακά κύτταρα η όποια εγκληματολογική ομάδα. Μόνο ένας από τους άμεσους γείτονες της Άλι είχε σύστημα ασφαλείας, κι είχα χακάρει το δίκτυό του για να δω αν κάποια από τις κάμερές του έβλεπε στην πίσω αυλή της – καμία δεν έβλεπε. Σε περίπτωση που μου είχε ξεφύγει κάτι, φόρεσα μια μπαλακλάβα³ για να κρύψω το πρόσωπό μου. Οι μπότες που είχα φορέσει ήταν μεγαλύτερο μέγεθος απ' ό,τι φορούσα συνήθως και είχα καλύψει τις σόλες για να μην αφήνουν ορατά σημάδια από πατημασιές πίσω τους. Το μόνο που έμενε να κάνω ήταν να μπω μέσα, να κάνω τη δουλειά μου και να φύγω.

---

3 Μπαλακλάβα: Υφασμάτινη μάσκα που καλύπτει όλο το κεφάλι και το λαιμό, αφήνοντας ορατά μόνο τα μάτια. (Σ.τ.Ε.)

Πήρα βαθιά ανάσα και γύρισα προς την πόρτα. Το φεγγάρι ήταν μισογεμάτο, αλλά ανάμεσα σε αυτό και στα κοντινά χριστουγεννιάτικα φωτάκια κατάφερα να δω το πόμολο. Έβγαλα το σακιδίο μου και, μέσα από αυτό, το βαλιτσάκι μου με τα σύνεργα για διάρρηξη κλειδαριών. Η χλωμή λάμψη του φεγγαρόφωτου έλαμπε πάνω στη λεία επιφάνεια των μεταλλικών εργαλείων όταν τα έβγαλα έξω για να αρχίσω τη δουλειά.

Η συμπεριφορά μου μερικές φορές έτεινε προς την εμμονή και είχα εξασκηθεί τόσο σε αυτό, που μου πήρε μόνο ένα λεπτό για να ξεκλειδώσω την πόρτα. Γύρισα το πόμολο ευχόμενος να μην ήταν τόσο εύκολο. Έβγαλα μία ανάσα ανακούφισης όταν η πόρτα δεν κουνήθηκε λόγω του τραβηγμένου σύρτη. Και πάλι δε θα αρκούσε για να εμποδίσει εμένα ή κάποιο σοβαρό διαρρηκτή να μπει, και η Άλι χρειαζόταν καλύτερη ασφάλεια απ' αυτό.

Να μην ξεχάσω να κάνω μία ανώνυμη παραγγελία για εκείνη, σκέφτηκα καθώς έβαζα τα εργαλεία μου στην άκρη και έβγαζα τους ακριβούς μαγνήτες που είχα αγοράσει στο ίντερνετ. Το άνοιγμα του σύρτη θα έπαιρνε περισσότερη ώρα απ' ό,τι της απλής κλειδαριάς. Θα μπορούσα να είχα κλοπήσει την πόρτα ή να είχα χρησιμοποιήσει κάποια άλλη καταστροφική μέθοδο για να μπω, αλλά δεν ήθελα να καταστρέψω τα πράγματα της Άλι ή να διευκολύνω κάποιον άλλο να ακολουθήσει τα βήματά μου, οπότε αυτό σήμαινε πως έπρεπε να κάνω τα πράγματα με τον αργό -και δυσκολότερο- τρόπο.

Ιδρώτας μαζεύτηκε στο φρύδι μου καθώς τα λεπτά περνούσαν. Κάθε φορά που ένας ήχος ακουγόταν υπερβολικά κοντά, πάγωνα, με την καρδιά μου να χτυπάει σαν τρελή στο στήθος μου καθώς αναρωτιόμουν αν σύντομα θα με τσάκωναν. Σχεδόν το έβαλα στα πόδια όταν άκουσα τον ξαφνικό ήχο σειρήνας, αλλά, αντί να πλησιάσει, κινήθηκε παράλληλα του δρόμου της Άλι και μετά απομακρύνθηκε.

Έχασα ένα ολόκληρο λεπτό ύστερα από αυτό προσπαθώντας να ξαναβρώ την ανάσα μου.

Ήταν θεότρελο αυτό, γαμώτο. Εντελώς για τα σίδερα. Κι όμως, δεν μπορούσα να σταματήσω καθώς σήκωνα τους μαγνήτες και στρεφόμενοι ξανά στο σύρτη.

Ύστερα από μια μικρή αιωνιότητα -ή, τουλάχιστον, έτσι έμοιαζε-, οι μαγνήτες έπασαν και ο σύρτης άνοιξε. Έγχειρα το μέτωπό μου πάνω στην πόρτα και έβγαλα μια τρεμάμενη ανάσα, με τόσο πολλή αδρεναλίνη να κυλάει στις φλέβες μου, που ολόκληρο το σώμα μου έτρεμε από την ανάγκη να την απελευθερώσει. Ακόμη φοβόμουν πως όλο αυτό θα τελείωνε καταστροφικά, αλλά η έξαψη και μόνο τού να κάνω κάτι τόσο επικίνδυνο και παράνομο ήταν πιο συναρπαστική από οτιδήποτε άλλο είχα ζήσει, συμπεριλαμβανόμενης και της ελεύθερης πτώσης με αλεξίπτωτο.

Έτσι άραγε ένιωθε και ο μπαμπάς μου; Αυτή η ίδια έξαψη ήταν που τον καθοδηγούσε τόσο έντονα όσο και οι πιο σαδιστικές επιθυμίες του;

Κούνησα το κεφάλι μου και ίσιωσα την πλάτη μου. Μπορούσα να αναρωτηθώ γι' αυτές τις μαλακίες αργότερα. Τώρα, έπρεπε να μπω μέσα.

Γύρισα το πόμολο και άνοιξα προσεκτικά την πόρτα. Το μόνο που δεν μπόρεσα να βρω στο ίντερνετ ήταν αν η Άλι είχε κάποιο κατοικίδιο. Δεν είχα ακούσει κάποιο γάβγισμα όσο παραβίαζα τις κλειδαριές, αλλά αυτό δε σήμαινε πως δε με περίμενε κάποιος ετοιμοπόλεμος σκύλος που είχε εκπαιδευτεί να παραμένει σιωπηλός. Σίγουρα θα μπορούσα να έχω κατευνάσει την ανησυχία μου ρωτώντας το συγκάτοικό μου -ο Τάιλερ είχε έρθει εδώ μερικές φορές, οπότε θα ήξερε να μου πει-, αλλά δεν ήθελα να νομίζει πως με ενδιέφεραν οι πρόων του, ειδικά η Άλι.

Το πίσω μέρος του σπιτιού ήταν σκοτεινό, με μian απαλή λάμψη μόνο να έρχεται από το μπροστινό δωμάτιο, όπου το χριστουγεννιάτικο δέντρο της Άλι στεκόταν καμαρωτό και πλήρως φωτισμένο μπροστά στο παράθυρο. Το φως ήταν αρκετό για να παρατηρήσω το χώρο γύρω μου και να συνειδητοποιήσω πως δεν καταδοκούσε κανένα σκυλί.

Έκλεισα την πόρτα πίσω μου με μια γρήγορη κίνηση και την κλείδωσα.

Ένα ανίερο ουρλιαχτό έσκιζε τον αέρα.

Γαμώτο! Η Άλι είχε τελικά κάποιου είδους δαιμονισμένο σκύλο, που μάλλον θα μου ορμούσε και θα μου ξέσκιζε το μπατζάκι χύνοντας το αίμα μου παντού στο καταραμένο αυτό σπίτι, για να το βρουν αργότερα οι αστυνομικοί.

Άρπαξα το πόμολο και ήμουν έτοιμος να εξαφανιστώ αποकेί μέσα όταν μια μικρή, χνουδωτή μπάλα ήρθε τρέχοντας στο δωμάτιο και σταμάτησε απότομα.

Ένας γάτος. Η Άλι είχε γάτο.

Κοιταχτήκαμε μέσα στο σκοτάδι. Ήταν αρκετά μπασμένοι παρά το μακρύ ασπρόμαυρο τρίχωμά του. Αν χρειαζόταν, τον είχα άνετα.

«Μην τα βάζεις μαζί μου» τον προειδοποίησα.

Ως απάντηση, γύρισε στο πλάι και στάθηκε στις μύτες φουτώνοντας σαν νυφίτσα.

Χαμογέλασα χωρίς να το θέλω. Ο γάτος μπορεί να ήταν μικροκαμωμένος, αλλά ήταν γενναίος, κι αυτό το σεβόμουν.

Ποτέ μου δεν είχα κατοικίδιο. Οι κατά συρροή δολοφόνοι ήταν γνωστό πως άρχιζαν με μικρά ζώα, και δεν ήθελα τον πειρασμό σε περίπτωση που ήμουν περισσότερο απ' όσο νόμιζα σαν τον πατέρα μου. Ανησυχούσα πως, αν υιοθετούσα ένα ζώο, είτε δε θα ένιωθα τίποτα για εκείνο -δηλαδή κανένα προστατευτικό ένστικτο ή καμία χαριτωμένη επιθετικότητα που καταλάμβανε τους περισσότερους ιδιοκτήτες ζώων- ή θα επιβελώνονταν όλοι οι μεγαλύτεροι φόβοι μου όταν θα του έριχνα μια ματιά και ξαφνικά θα σκεφτόμουν: *θήραμα*.

Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν, κι εγώ στεκόμουν κολλημένος στο πατάκι της εισόδου, περιμένοντας να με κυριεύσει κάποια βίαιη ορμή. Το μόνο που ένιωθα ήταν τρόμος. Οι γάτες είχαν νύχια, σωσιά; Κι αν μου επιτίθετο και με γρατζουνούσε αρκετά βαθιά, ώστε να βγει αίμα; Ακόμα και μία σταγόνα ήταν αρκετή για να ταυτοποιηθεί κάποιος.

Χωρίς προειδοποίηση, ο γάτος ξεφούσκωσε και άρχισε να βαδίζει προς τα εμπρός.

Σκατά. Τι έκανε τώρα;

Έκανα ένα βήμα πίσω και έγινα ένα με την πόρτα, αλλόκοτα συνεπαρμένος από τον τρόπο που τα μάτια του γυάλιζαν μέσα στο σκοτάδι. Θα ήταν τόσο εύκολο να σκοτώσω αυτό το μικρό, γνουδωτό πλάσμα, αλλά δεν είχα καμιά επιθυμία να του κάνω κακό. Αυτό ήταν καλό σημάδι, σωστά; Ή ήταν τόσο νέα εμπειρία, που οποιαδήποτε απαίσιος απάντηση μπορεί να είχα υπό κανονικές συνθήκες είχε βουβαθεί;

«Μη με γρατζουνίσεις» είπα στο γάτο.

Υπήρχε ακόμη περίπτωση κάποια τερατώδης επιθυμία για αίμα να ξυπνούσε κάτω από την επιφάνεια απαρατήρητη και, αν μου επιτίθετο, αυτά τα δολοφονικά ένστικτα να έβγαιναν με φόρα από την ψυχή μου αναγκάζοντάς με να κάνω κάτι απαίσιος. Είχα μάθει να μην εμπιστεύομαι τον εαυτό μου, κι αυτό φαινόταν η κατάλληλη στιγμή για να μάθω μια για πάντα πόσο πολύ έμοιαζα τελικά με τον μπαμπά μου.

Ο γάτος βάδισε μέχρι τα πόδια μου ανενόχλητος. Παρέμεινα παγωμένος στη θέση μου περιμένοντας να γίνει το κακό, αλλά, αντί να με δαγκώσει, μύρισε το μπατζάκι μου και κουτούλησε το καλάμι μου γουργουρίζοντας τόσο δυνατά, που ακούστηκε σαν περιστρεφόμενος κινητήρας.

Έβγαλα μία ανάσα ανακούφισης και μισοκάθισα ανακούρκουδα για να τον κοιτάξω πιο προσεκτικά. Το πλασματάκι ήταν κάπως... γλυκούλι, με άσπρα σημάδια πάνω από τα μάτια του που το έκαναν να μοιάζει λες κι είχε φρύδια. Τώρα, έμοιαζαν σμιγμένα καθώς ο γάτος μισόκλεινε τα μάτια του και κουτουλούσε ξανά στο πόδι μου σαν να ήθελε να τον χαϊδέψω. Είχα σκεφτεί ποτέ πως κάτι είναι... γλυκούλι; Ή ίσως η πιο σωστή ερώτηση να ήταν: το είχα *επιτρέψει* ποτέ στον εαυτό μου;

«Συγγνώμη, αν τα θαλασσόσω» είπα σηκώνοντας το ένα χέρι και χαϊδεύοντας το γάτο ανάμεσα στα αυτιά κι έπειτα κατά μή-

κος της πλάτης του, όπως είχα δει ανθρώπους να κάνουν στην τηλεόραση. Ήταν η πρώτη φορά που χαιδεύα ζωό, και τα δάχτυλά μου έτρεμαν. Ευτυχώς, ήταν από τη συσσωρευμένη αδρεναλίνη και όχι από την αυξανόμενη επιθυμία να στραγγαλίσω το χνουδωτό παιδί της Άλι.

Ο κίνδυνος είχε περάσει. Προς το παρόν, τουλάχιστον.

Μέχρι στιγμής, είχα μάθει δύο κρίσιμα πράγματα για τον εαυτό μου αυτή την εβδομάδα: δεν ήθελα να βλάψω την Άλι και δεν ήθελα να βλάψω το γάτο της. Ίσως και να μην ήμουν ψυχοπαθής τελικά. Τους ψυχοπαθείς δεν τους ενδιέφερε τίποτε άλλο παρά ο εαυτός τους. Αλλά αυτό δεν απέκλειε την κοινωνιοπάθεια. Οι περισσότεροι κοινωνιοπαθείς είναι ικανοί να νοιάζονται για μερικούς, επιλεγμένους ανθρώπους. Είναι οι σπάνιες εξαιρέσεις τους, απέναντι στις οποίες αναπτύσσουν έντονη αγάπη και αφοσίωση, ενώ ταυτόχρονα δε νιώθουν τίποτε απολύτως για κανέναν άλλο. Νοιαζόμουν για τη μαμά μου, τον πατριό μου και τον Τάιλερ. Αυτοί ήταν οι άνθρωποί μου και μετά βίας σκεφτόμουν τους υπόλοιπους. Αλλά ήταν εξαιτίας κάποιας κρίσης προσωπικότητας ή επειδή ήταν οι μόνοι που είχαν *κερδίσει* την εμπιστοσύνη μου;

Κούνησα το κεφάλι μου και σηκώθηκα αγνοώντας το ενοχλημένο νιαούρισμα του γάτου όταν σταμάτησα να τον χαιδεύω. Δεν είχα έρθει να δεθώ με κάποιο ζωό. Ο χρόνος μου ήταν περιορισμένος, κι όσο περισσότερο χρονοτριβούσα τόσο μεγάλωνε ο κίνδυνος να με εντοπίσουν. Θα προσπαθούσα να βγάλω άκρη με την πνευματική μου υγεία αργότερα.

Είχα ένα βίντεο να γυρίσω και μία κάμερα να τοποθετήσω.

Ήταν ώρα να ανακαλύψω πόσο σοβαρά μιλούσε η Άλι όταν έλεγε πως ήθελε να μπει στο σπίτι της και να βρει έναν άντρα με μάσκα να την περιμένει στο σκοτάδι...

3

ΑΛΙ

Όλοι στην αναθεματισμένη αυτή πόλη είχαν χάσει τα λογικά τους. Ή, τουλάχιστον, αυτή την αίσθηση είχε η σημερινή μέρα. Βλέπαμε αρκετά ατυχήματα κατά τη διάρκεια της κανονικής μας βάρδιας, αλλά αυτή εδώ ήταν διαφορετική. Τις τελευταίες επτά ώρες, είχα χάσει το μέτρημα των ασθενών που είχαν βλάβει τον εαυτό τους ή είχαν πληγωθεί από άλλον κάποιον κάποιον μαλακία που μέχρι κι ένα παιδί δε θα την επιχειρούσε.

Υπήρχε κάποια καινούρια επικίνδυνη τάση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης που δεν την είχα δει ακόμη; Ή κανένα ριμέικ εκείνης της παλιάς σειράς με τους τυπάδες που έριχναν καλάθια του σουπερμάρκετ πάνω σε διάφορα πράγματα⁴; Κάτι έπρεπε να ευθύνεται για αυτό το επίπεδο ηλιθιότητας. Δεν μπορούσε να είναι τυχαίο.

Βρισκόμαστε στα μέσα μιας μικρής περιόδου ηρεμίας, όχι ασυνήθιστης τόσο αργά τη νύχτα, και ήμουν κουλουριασμένη σε μια καρέκλα στην αίθουσα προσωπικού, προσπαθώντας να βο-

---

⁴ Πιθανότατα αναφέρεται στο «Jackass», μία αμερικανική τηλεοπτική εκπομπή που προβλήθηκε αρχικά στις ΗΠΑ από το 2000 έως το 2001 και στην Ελλάδα αργότερα, μέσω του MTV Greece. Η εκπομπή ήταν γνωστή για επικίνδυνα και συχνά κωμικά ακροβατικά και φάρσες. (Σ.τ.Μ.)

λευτώ καθώς κατέβαζα άλλη μία κούπα καφέ. Η βάρδιά μου ήταν στα μέσα της και, αν το δεύτερο σκέλος της νύχτας μου πήγαινε όπως το πρώτο, χρειαζόμουν όλη την καφεΐνη που μπορούσα να καταναλώσω για να κρατηθώ στα πόδια μου.

Η Τάνια μπήκε σαν σίφουνας στην αίθουσα και κατευθύνθηκε απευθείας προς το παράθυρο, τόσο προσηλωμένη στο νυχτερινό ουρανό, που πίστεψα πως δε με πρόσεξε καν. «Και δεν είναι καν πανσέληνος, που να πάρει» είπε χαμηλόφωνα.

Ίσιωσα την πλάτη μου στην καρέκλα μου. «Άρα, δεν είναι μόνο οι δικοί μου ασθενείς;»

Γύρισε προς το μέρος μου και κούνησε το κεφάλι της, με τις μακριές κοιτίδες της να πέφτουν πάνω στον ώμο της. «Όχι. Κάτι έχει πιάσει ολόκληρη την πόλη σήμερα.»

Μοιραστήκαμε μια προβληματισμένη ματιά και μετά αποσύραμε το βλέμμα μας. Τέτοια πράγματα συνέβαιναν πού και πού, περίεργα μοτίβα που με έκαναν να σκέφτομαι πως οι άνθρωποι ήταν πιο συνδεδεμένοι μεταξύ τους απ' όσο συνειδητοποιούσαμε. Τη μία εβδομάδα, μπορεί να βλέπαμε άνοδο σε θύματα αυτοκινητικών δυστυχημάτων χωρίς να μπορούμε να αποδώσουμε αυτή την ανοδική τάση σε γεγονότα όπως κάποια κακοκαιρία ή η υπερβολική κίνηση. Την άλλη εβδομάδα, μπορεί να είχαμε περισσότερα θύματα ενδοοικογενειακής βίας απ' ό,τι συνήθως και, τη μεθεπομένη, πιο πολλά τραύματα από πυροβολισμούς.

Η Τάνια κι εγώ είχαμε μιλήσει γι' αυτό μερικές φορές διερωτώμενες αν οι άνθρωποι μοιράζονταν κάποιου είδους συλλογικό νου ή αν είχε να κάνει με μαγνητικά κύματα ή αν τα υποσυνείδητά μας έπιαναν τα ίδια διακριτικά σήματα από τον κόσμο γύρω μας.

Το είχα αναφέρει μέχρι και σε έναν από τους αστυνομικούς που τοποθετούνταν εδώ τακτικά και, αντί να σκεφτεί πως ήμουν κάποιο φρικιό, είχε συμφωνήσει μαζί μου λέγοντάς μου πως εκείνος και οι συνάδελφοί του έβλεπαν κάτι παρόμοιο: σωρεία ανθρώπων χωρίς σχεδόν την παραμικρή μεταξύ τους ανιχνεύσι-

μη σύνδεση διέπρατταν φαινομενικά το ίδιο έγκλημα κάποια εβδομάδα. Την επομένη, μια άλλη ομάδα έκανε κάτι άλλο.

Το είχα πει στην Τάνια αργότερα, κι είχαμε φρικάρει και οι δύο μας τόσο, που τώρα αποφεύγαμε εντελώς το θέμα, λες και, αν το αναφέραμε, θα προκαλούσαμε ένα νέο κύμα παραξενιάς.

«Πώς τα πήγε η Μπρίνλεϊ;» ρώτησα. Η Τάνια είχε δουλέψει μαζί της την προηγούμενη νύχτα προσέχοντάς την, όπως είχα κάνει κι εγώ την προπροηγούμενη.

Η Τάνια απομακρύνθηκε από το παράθυρο και πήγε προς την καφετιέρα. «Καλά. Δόξα τω Θεώ. Νομίζω πως έχεις δίκιο και θα τα καταφέρει τελικά. Εκείνη η πρώτη άσχημη νύχτα την τάραξε για τα καλά.»

«Τίποτα δε συγκρίνεται με το βάπτισμα του πυρός για να τεστάρεις το σθένος κάποιου» είπα.

Η Τάνια έβαλε τον καφέ της και στράφηκε προς το μέρος μου γέρνοντας το γοφό της πάνω στον πάγκο καθώς έπινε την πρώτη γουλιά. «Δε θα ήταν τόσο άσχημα, αν είχαμε περισσότερο κόσμο να χωρίζουμε τους ασθενείς μεταξύ μας.»

Πετάχτηκα ακούγοντάς το αυτό. «Παρεμπιπτόντως, θα πας στην έκθεση εργασίας τον άλλο μήνα;» Το νοσοκομείο έστινε τακτικά πάγκους σε λυκειακές εκθέσεις εργασίας και τοπικές εκδηλώσεις εύρεσης εργασίας σε μία προσπάθεια να προσελκύσει περισσότερο κόσμο στο νοσοκομειακό πεδίο. Λίγοι θα κατέληγαν να δουλέψουν εδώ, αλλά κάθε αύξηση στους αριθμούς μας τη βλέπαμε ως νίκη.

Η Τάνια έγνεψε. «Θες να 'ρθεις; Μετράει ως βάρδια, και μπορεί να δεις και το φως του ήλιου για αλλαγή.» Με κοίταξε πάνω από το χείλος της κούπας της σηκώνοντας το ένα φρύδι της. «Φαίνεσαι πολύ χλωμή τελευταία.»

Την κοίταξα αγανακτισμένη. «Ελπίζω η παρουσίασή σου στην έκθεση να είναι καλύτερη απ' αυτό.»

Κάγχασε. «Είσαι μέσα ή όχι; Μη με αναγκάσεις να πάρω την Ντόνα.»